

UNDE CRED CĂ AU GREȘIT PENTICOSTALII

Slavă Domnului. Amin. Cred că se cuvine să aplaudăm. (Fratele Branham îndeamnă adunarea să aplaude. – Ed.). Aș sta toată noaptea să ascult astfel de cântări.

Tocmai mi-a spus un frate că s-au făcut înregistrări aici, în spatele cortului. Voi știți că aceste cântări sunt la fel de cunoscute pe aici, cum este Big Crosby printre actorii de filme. Intenționez să-mi procur toate casetele cu cântări ale acestor frați.

Când veți merge în cer și veți dori să mă întâlniți, vă spun unde mă veți putea găsi. Acolo curge Râul Vieții, pe ale cărui maluri cresc pomi cu frunze veșnic verzi, pentru tămăduirea neamurilor. Acolo se află un cor îngeresc care cântă neîncetat cu voci ca Waermo, Einar, Sankey și toți ceilalți care au trecut dincolo.

Eu voi fi acolo, sprijinit de un copac, și îi voi asculta. Da, acolo mă veți putea găsi. (fratele Branham râde). O, dacă aș ști și eu să cânt! Este o cântare ce-mi place foarte mult, și pe care mi-am dorit întotdeauna să o pot cânta: „Har măreț”, dar niciodată nu am știut să cânt.

Așadar, dacă veți pleca acasă înaintea mea, dacă, pe când veți locui în palatele voastre strălucitoare, veți auzi un ecou venind de dincolo de deal și veți privi într-acolo, veți vedea căsuța mea pierdută printre pomii veșnic verzi, și pe mine stând în pridvor și cântând: „Har măreț”. Atunci veți putea spune: „Slavă Domnului, căci până la urmă a învățat și bătrânul frate Branham să cânte!”

Când voi ajunge acolo, voi cânta doar despre harul Său, căci harul Domnului m-a adus până aici și numai prin El voi putea merge mai departe. Eu mă încred numai în El și cred că voi faceți la fel.

O, ce mult îmi plac cântările vechi!

Nădăduiesc că nu eu v-am adus acest val de frig.

Azi dimineață am fost aici, în oraș, la o adunare a Comercianților Creștini, la care au participat metodiști, bapțiști, prezbiterieni, medici, avocați și așa mai departe. Dragii mei pentecostali, eu zic că ar fi mai bine să vă grăbiți, pentru că aceștia vă vor ocupa locurile. Am avut o părtășie cu adevărat minunată, cu niște frați dintr-un orașel din apropiere, numit Glendale.

Mâine dimineață vom merge la Adunarea Comercianților Creștini ai Evangheliei Depline din Los Angeles, la Clifton, dacă nu mă înșel. Da, Clifton. Pot spune că cu adevărat, la aceste adunări, parcă ne băgăm mâinile în borcanul cu miere. Cred că toți predicatorii știu asta.

Știți ce vreau să spun prin expresia: „Ați băga mâna într-un borcan cu miere?” Păi, să vă spun.

Câți dintre voi îndrăgesc pescuitul? Ia să vedem câți pescari avem printre noi? Bine. Nu e nimic greșit dacă un predicator pescuiește, nu-i așa?

Mie îmi place foarte mult să pescuiesc, și în special păstrăvi. Odată am fost la pescuit cu cortul, la New Hampshire și am stat vreo trei zile. Era primăvara devreme, în perioada când păstrăvii adulți se prind foarte ușor.

Într-o dimineață am pornit în zori printre sălcii, croindu-mi drum cu un toporaș pe care îl aveam la mine. Am pescuit până la ora nouă, când mi-am zis: „Păi, cred că ar fi timpul să mă întorc și să-mi pregătesc ceva de mâncare.” Adevărul este că nu sunt un bucătar prea bun, dar știți cum este, nevoia te învață. Când m-am întors la cort, am constatat că nu mai rămăseseră decât niște zdrențe din el. Ce se întâmplase? O ursoaică și cei doi pui ai ei, intraseră înăuntru și-mi rupseseră cortul în bucăți. Nu este problemă pentru că mănâncă tot ce găsesc, ci pentru că strică totul. Dacă ar da peste un burlan cu apă, l-ar zdrobi numai din răutate, doar ca să-l audă zăngănind.

Când m-am apropiat, ursoaica m-a simțit imediat și a fugit chemându-și puii. Unul dintre ei a urmat-o. Toate lucrurile zăceau împrăștiate pe jos. Ursoaica s-a îndepărtat puțin, dar s-a oprit ca să-și cheme și celălalt pui. Însă micuțul nu voia să plece. Stătea cu spatele spre mine, așa că m-am apropiat încet de el ca să văd ce face.

Nu voiam să mă apropii prea mult, căci știți, o ursoaică este în stare să te sfâșie pentru puiul ei. Aveam pe undeva o pușcă dar nu voiam s-o ucid și să-i las ursuleții orfani în pădure. Prin apropiere nu era nici un copac în care să mă pot urca și oricum, ea ar fi putut să se cațere mai ușor și mai repede decât mine. Deci nu aveam cum să fug din calea ei, așa că nu doream să o supăr în vreun fel.

M-am apropiat foarte încet pentru că eram curios să văd ce face ursulețul. Stătea pe loc și făcea ceva cu o lăbuță, dar nu-mi puteam da seama ce anume.

Întotdeauna când plec undeva, obișnuiesc să iau cu mine un borcan cu miere. Știți, este nevoie de multă miere, dacă vrei să ai un bun baptist. Când îmi fac clătite, le fac cu adevărat baptiste, adică nu le stropesc, ci le scufund în miere. (Fratele Branham face aluzie la botez, pentru că metodiștii îi stropesc pe oameni, dar bapțiștii îi botează prin scufundare). Da, îmi plac clătitele cu foarte multă miere pe ele.

Așadar și atunci îmi luasem un borcan cu miere, iar ursulețul îl găsisse. Voi știți că urșilor le place foarte mult mierea. Îi desfăcuse capacul și îl ținea bine cu o lăbuță, în timp ce pe cealaltă o vâră în borcan, apoi o scotea și o lingea. Vă spun, când s-a întors să se uite la mine, nici nu mai putea să-și deschidă ochii, căci până și ei îi erau lipiți cu miere. Din cap până-n picioare era numai miere și continua să sugă și să lingă înainte din borcan.

Când s-a întors și m-a privit, m-am gândit:

„Băiete, câtă vreme mănâncă miere, n-are nimeni nimic cu tine. E ca la o adunare de modă veche, cu oameni plini de Duhul Sfânt.”

După un timp, pânțele ursulețului s-a umflat și atunci a aruncat borcanul și a plecat la mama lui, care continua să-l cheme. Știți ce a urmat? Când s-a dus la ei, atât ursoaica cât și ursulețul celălalt au început să-l lingă, fiindcă era plin de miere.

De aceea vă spun să vă băgați mâinile în borcanul cu miere și să vă înfruptați, căci nu este nici o osândire pentru cei care mănâncă miere.

Știți cum se întâmplă, întotdeauna vezi astfel de lucruri când nu ai un aparat de fotografiat la tine.

Asta am vrut să spun când am zis că ne băgăm mâinile în borcanul cu miere. Pentru aceasta nu există osândire. Mâncăm miere și trăim clipe minunate.

Și în această seară putem avea o asemenea adunare, nu-i așa? Lăsați deoparte toate gândurile rele, iubiți-L pe Domnul din toată inima și slujiți-L împreună cu toții: metodiști, bapțiști, prezbiterieni și toți ceilalți. Dați

mâna unii cu alții și aveți părtășie sub sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care ne spală de orice păcat.

În urmă cu câteva minute am stat de vorbă cu fratele Arganbright. Vom ține adunarea duminică după amiaza și vom încheia la timp ca să puteți ajunge la biserică. Întotdeauna am spus că vreau ca fiecare să fie la locul lui, în biserică, pentru ca să-și facă datoria atunci când vine vremea. Voi, care sunteți de prin alte părți, să vă găsiți o biserică bună la care să vă duceți. Păstorii lor se află aici, pe platformă. Poate că v-au fost prezentați. Mergeți la bisericile lor la sfârșitul săptămânii. Duminică seara vom încheia, astfel că fiecare va putea să meargă la biserică lui și la locul lui de datorie.

Dacă va fi cu voia Domnului, duminică după amiază vom începe serviciul de vindecare. Băieții vor împărți numere de rugăciune pe la ora 1.30, iar adunarea va începe o oră mai târziu. Vom vorbi despre a-L pune la încercare pe Isus Hristos și despre faptul că El trebuie să-Și împlinească Cuvântul și să-Și respecte făgăduințele.

Așadar, dacă Domnul va voi, duminică după amiază voi începe să mă rog pentru bolnavi și ne vom ruga în continuare, toată săptămâna. Am primit foarte multe telefoane și am fost întrebat când ne rugăm pentru bolnavi, ca să știe să-i aducă pe cei bolnavi și neputincioși. Ei bine, dacă va fi cu voia Domnului, vom începe duminică după-amiază.

Mergeți pe la vecini și găsiți-i pe toți cei bolnavi și neputincioși, sau care au tot felul de necazuri și spuneți-le să vină și să creadă din toată inima că Domnul Isus îi va vindeca pe toți cei care vin aici. Eu cred că El o va face, voi nu? O va face așa cum a mai făcut-o și altă dată. Tot ce trebuie să facem noi, este să-i convingem pe oameni să creadă. Atât.

Vedeți, vindecarea este deja înfăptuită, la fel ca și mântuirea. Dacă

vă întreb când ați fost mântuiți, iar voi îmi răspundeți că acum doi ani, acum cinci sau acum douăzeci de ani, să știți că faceți o mare greșeală, pentru că ați fost mântuiți acum o mie nouă sute și ceva de ani, când Isus a murit la Calvar. Acum doi ani, sau acum zece ani, n-ați făcut altceva, decât ați acceptat mântuirea care vă fusese deja câștigată. Înțelegeți? Tot prețul a fost plătit la Calvar. Acolo a fost rezolvată problema păcatului și tot acolo s-a dat răspunsul la cererile lui Dumnezeu. Iar acum, toate binecuvântările pentru care a murit Isus sunt ale noastre, ale celor ce cred. Tot ce trebuie să faceți este să credeți că sunt ale voastre și să le primiți.

Când un om se naște din Duhul Sfânt, Dumnezeu îi dă un CEC pe care îl va avea în tot timpul călătoriei din această viață. Fiecare CEC are semnat pe el Numele lui Isus, iar oamenii trebuie să scrie acolo orice binecuvântare doresc ei să primească. Aceste binecuvântări sunt deja ale noastre. Prețul lor a fost plătit. Desigur, nu trebuie să vă fie teamă că cecul nu ar avea acoperire. Dacă vă este teamă, puteți sta liniștiți cu el în buzunar, căci tot nu veți primi nimic.

Au trecut 23 de ani de când sunt în slujba Domnului. În acest timp, am avut de-a face cu două categorii de oameni: fundamentalistii și penticostalii. Fundamentalistii știu foarte bine pe ce stau, doar că nu prea au credință, în timp ce penticostalii au multă credință, dar habar n-au cine sunt și pe ce stau.

Primii, sunt ca un om care are bani în bancă, dar nu știe să completeze un CEC, în timp ce ceilalți sunt ca unul care știe foarte bine cum să completeze cecuri, doar că nu are nici un șfanț în bancă. Dacă aceștia doi s-ar putea înțelege să lucreze împreună, atunci n-ar mai avea nici o problemă.

Dacă s-ar găsi învățătura fundamentalistă printre penticostali, sau credința penticostală printre fundamentalști, păi, o astfel de adunare aș vrea și eu să văd! Atunci oamenii și-ar da seama ce sunt; nu ce vor fi, ci ceea ce sunt chiar acum, adică fii și fiice de Dumnezeu.

Toate aceste binecuvântări, voi le așteptați cândva, în timpul Împărăției de o mie de ani, dar, dragii mei, ele sunt ale voastre chiar acum. În Împărăția de o mie de ani nu vom mai avea nevoie de vindecare divină, ci acum avem nevoie de ea. Noi nu trebuie să așteptăm vremea aceea ca să fim fiii lui Dumnezeu, ci chiar acum suntem fiii Lui, și împreună moștenitori cu Isus. Toate binecuvântările pentru care a murit El la Calvar, se află în mâinile noastre.

Desigur, frate, Satanei nu-i place asta, dar dacă oamenii și-ar da seama și ar vrea să Îl creadă pe Dumnezeu pe Cuvânt, harul și binecuvântările nu i-ar mai părăsi niciodată.

Mai demult am stat de vorbă cu un doctor care m-a întrebat:

„Dumneata ești predicator?”

„Da, domnule.”

„Știi, și eu am cercetat aceste lucruri timp de patru ani”, a continuat el.

„Mergeai bine, cine ți-a tăiat calea?” l-am întrebat eu.

„Mi-am dat seama că toate acestea nu duc nicăieri. Am studiat timp de patru ani ca să devin predicator, dar după aceea mi-am dat seama că sunt mai încurcat și mai nelămurit decât atunci când am început.”

„Tocmai asta este, i-am spus. Acum ai posibilitatea să faci

radiografii și să studiezi corpul omenesc, ceea ce este minunat. Acesta este pomul cunoștinței care se afla în grădina Edenului, și de atunci încolo, omul a tot mâncat din el, dar și acesta are un sfârșit, în timp ce Pomul credinței în Dumnezeu este nemărginit. Tu crezi în știință cât timp poate să dovedească ceea ce susține, dar din clipa când nu te mai poate ajuta, nu îți rămâne decât să crezi în Dumnezeu.

Vedeți? Oricât ai încerca, niciodată n-ai să poți epuiza dragostea și îndurarea lui Dumnezeu.

Voi spuneți: „Doamne, nu-mi place să Te tot supăr cu nevoile mele!”, dar El tocmai asta vrea: să fie „supărat” în felul acesta. Da, Domnul vrea să mergeți tot timpul la El, de aceea, să nu vă treacă niciodată prin gând că ați putea să Îi cereți prea mult la Dumnezeu!

Scriptura spune: *„Nu aveți pentru că nu cereți!”* (Iacov 4.2). Și nu cereți pentru că nu credeți.

El vrea să cerem și să credem, pentru ca bucuria noastră să fie deplină. Cereți lucruri mari, nu vă mărginiți la o sămânță de muștar. Lucrurile mari sunt la fel de ușor de obținut ca și lucrurile mici. Trebuie doar să crezi. Atâta tot. Iar dacă ai credință, și dacă știi cum s-o folosești, cum s-o pui să lucreze, totul va fi perfect.

Ca să înțelegeți ce înseamnă a te teme că epuizezi dragostea și puterea lui Dumnezeu, închipuiți-vă un peștișor mititel care stă în mijlocul oceanului și zice: „Aș face bine să beau din această apă cu chibzuință, pentru că într-o bună zi aș putea s-o termin!” Și totuși este mult mai probabil să sece oceanul, decât să-l cereți voi prea mult lui Dumnezeu. El este Izvorul Vieții, care nu seacă niciodată. Cereți-l orice și credeți! Credeți că prin moartea Sa pe Calvar, El ne-a adus toate binecuvântările de care am putea avea nevoie în timpul călătoriei noastre pe acest pământ. Toate aceste binecuvântări

sunt ale voastre, cu condiția să le cereți și să credeți. Desigur.

Închipuiți-vă un șoricel în grânarele Egiptului, spunând: „Cred că ar fi mai înțelept să nu mănânc mai mult de două boabe pe zi, căci altfel, până la primăvară aș putea să mor de foame.”

Exact așa fac și creștinii. Se trezesc dimineața și spun: „Doamne, binecuvântează familia mea și în această zi și ține-ne la picioarele Tale. Amin.” Și cu asta, gata închinarea pe toată ziua.

O, mie îmi place să mă așez jos, să beau, să mă bucur și iar să beau, până când nu mai pot. Vouă nu?

Cu toții cultivați pomi fructiferi aici, în California. Cultivați portocali, dar ați știut că atunci când micuțul pomișor are doar câțiva centimetri înălțime, în el se află fiecare portocală pe care o veți culege vreodată de pe ramurile lui? Știați lucrul acesta? Dacă n-ar fi așa, de unde vin portocalele? Cine le pune în el? Da, ele sunt în pomișor, de aceea tot ce trebuie să faceți voi, este să-l plantați și să-l udați, căci dacă faceți aceasta, el va bea mai multă apă decât i s-ar cuveni, și cu cât va bea mai multă apă cu atât va crește mai repede. Îi cresc frunze, apoi îi cresc ramuri; apoi înflorește și apoi produce portocale. El continuă să bea apă și aduce tot mai multe portocale, flori și frunze. Vedeți? Pentru că bea, bea și iarăși bea.

Tot așa, când un credincios se află în Hristos Isus, Izvorul Vieții, care nu seacă niciodată, cu cât bea mai mult, cu atât rodește mai mult. Așa este. Dar dacă tu nu crezi...

Poate ziceți: „Ba da, eu cred că Isus mă mântuiește!” Asta este bine, dar despre Duhul Sfânt ce părere ai? Crezi că El îți dă Duhul Sfânt pentru că așa a făgăduit? Crezi că îți dă vindecarea divină pentru că și ea a fost

făgăduită? Fiecare binecuvântare îți aparține, așa că tot ce trebuie să faci, este să bei, să bei și să rodești. Atât. Tot ce ți-ar trebui vreodată, este deja în tine. Dacă ai primit Duhul Sfânt, tot ce ți-ar putea trebui din acel moment și până când vei ajunge în slavă, este deja în tine. Nu de credință ai nevoie, căci dacă ai Duhul Sfânt, ai și credință, căci El este credința ta, dar trebuie să știi cum s-o folosești. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dacă veți înțelege cum trebuie să o folosiți (noi vom încerca să vă explicăm acest lucru în săptămâna asta), abia atunci veți înțelege cât de mult întrece Domnul așteptările și convingerile voastre.

Să ne rugăm.

Tatăl nostru care ești în ceruri, Tu ești atât de bun, încât simțim că trebuie să ne plecăm capetele și să Te laudăm. Suntem atât de fericiți că putem vorbi cu Tine oricând dorim, încât ne saltă inimile în piept de bucurie. Este ca la telefon. Ridici receptorul, chemi Centrala și poți vorbi peste mări și țări. Ce minunat este telefonul! Și așa cum a scris poetul, noi avem un telefon Împărătesc. Ridicăm receptorul, ne așezăm pe genunchi și chemăm Centrala: pe Isus Hristos care a zis:

„Orice veți cere în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14.13). Atunci putem cere orice, căci toate binecuvântările sunt ale noastre, și de aceea suntem atât de fericiți.

Acum Tată, Te rugăm să ne îmbraci inimile cu Duhul Tău cel Sfânt și să ne smerești, astfel încât să putem primi Cuvântul, să-L pătrundem și să-L ducem mai departe, oamenilor. Lasă Duhul Tău să ia sămânța Cuvântului și să o sădească în inimile noastre, iar această sămânță să se prefacă în grâne aurii, în snopi neprețuiți, pentru Stăpânul nostru. Îți cerem aceste lucruri în Numele Preaiubitului Tău Fiul, Domnul Isus, Mântuitorul nostru. Amin.

Vă mulțumesc din inimă că ați fost alături de mine în aceste seri de învățătură din Cuvânt. Mâine seară voi încheia, dacă va fi cu voia Domnului. Veniți și mâine seară, dacă puteți, căci după aceea voi începe să postesc și să mă pregătesc pentru serviciul de vindecare ce urmează.

Ați fost niște ascultători minunați. Chiar dacă nu ați fost mulți la număr, Duhul Sfânt a fost cu noi și ne-a binecuvântat. Sunt foarte fericit că pot să fiu în mijlocul vostru și vă sunt recunoscător pentru aceste clipe minunate de bucurie și de părtășie în Cuvânt.

În această seară vreau să vorbesc despre o temă pe care v-am promis-o de ieri, și anume: „Unde cred că au greșit penticostalii?”

Dacă greșesc, Domnul să mă ierte, și vă rog să mă iertați și voi. Dacă știm unde am greșit, cel mai bun lucru este să ne întoarcem în acel punct și să pornim corect. Atunci știm că s-a întâmplat ceva.

Dumnezeu ne-a trimis în toată țara oameni minunați, care țin pretutindeni treziri de mare amploare: Billy Graham, Jack Schuller, Oral Roberts, Tommy Osborn, Tommy Hicks, domnul Allen și mulți alții. Totuși, se pare că toată truda lor este zadarnică; parcă nu-și atinge ținta.

Un anume evanghelist, nu-i voi spune numele, pentru că este o personalitate cunoscută, și un frate minunat.... Probabil, dacă ne-am urca amândoi în mașină și am începe să vorbim despre teologie, ne-am hârâi ca doi pui de lup, dar cu toate acestea îl iubesc mult. E un frate minunat și un slujitor al lui Dumnezeu.

Nu demult, acest frate a ținut o trezire, în cursul căreia cincisprezece mii de oameni, dacă nu mai mulți, și-au predat inimile lui Hristos. La vreo două săptămâni după aceea, abia dacă mai găseai vreo cinci sau

șase care să meargă pe drumul pe care porniseră toți cei cincisprezece mii.

Iată deci, prietene creștine, ce cred eu despre aceasta.

Sunt două lucruri care trebuie cercetate cu atenție. Unul este religia intelectuală, sau credința intelectuală, iar celălalt este nașterea din nou.

Primul își are rădăcinile în cap, iar cel de-al doilea le are în inimă.

Desigur, știința a luptat împotriva acestei idei până anul trecut, iar când am găsit-o într-un ziar din Chicago, n-am putut să-mi înăbuș strigătul de bucurie.

Voi știți că Biblia spune: „*El este ca unul care își face socotelile în suflet.*” (Proverbe 23.7). (în versiunea engleză scrie: „... *ca unul care își face socotelile în inimă.*”).

Până anul trecut, știința spunea: „Dumnezeu S-a încurcat aici, căci inima nu are facultăți mintale. Ea nu poate gândi, ci tot ce poate face, este să pompeze sângele și să-l purifice. Facultățile mintale se află în creier.” Iată însă că acum ei se văd nevoiți să își retragă cuvintele și să recunoască faptul că Dumnezeu are dreptate.

Acum un an, s-a descoperit că în inima umană este o cămăruță mică, în care nu există nici măcar o picătură de sânge. Această cămăruță nu se găsește și în inima animalelor, ci doar în inima omului. Și oamenii de știință au descoperit că acela este locul ocupat de suflet.

Vi s-a întâmplat vreodată să știți că urmează să se întâmple ceva, fără să puteți explica? Acest gând era în inima voastră. E ceva acolo, înăuntru.

Când Isus a spus că oamenii trebuie să se nască din nou, n-a vrut să spună că ei trebuie să se conformeze anumitor reguli, sau să își poată explica religia, pentru că intelectul nu are nici un amestec aici, ci este ceva care se întâmplă acolo, înăuntru și care îl schimbă pe om, îi schimbă convingerile, îi schimbă viața.

Așa cum spuneam aseară, când se întâmplă aceasta, omul intră în curtea dinlăuntru a Casei Domnului. Perdeaua Templului se coboară în jurul lui, și din acel moment, el va trăi numai pentru Dumnezeu. Oriunde și oricât te vei întâlni cu el, va avea acea mărturie în inimă, indiferent prin câte încercări va trece. Acesta este adevărul, prieteni, iar eu o știu din proprie experiență.

Cred că vă amintiți ce mi s-a întâmplat nu demult, când am stat prea mult în rândul de rugăciune, și când am zăcut opt luni din pricina epuizării. M-au ținut prea mult și, știți cât de mult mă slăbesc vedeniile... vă voi explica aceasta mai târziu, când vom vorbi despre vindecare.

Acum, voiam să vă spun altceva, și anume că, după ce m-am restabilit, m-am întâlnit cu cineva care m-a întrebat:

„Ia spune, domnule Branham, ți-ai ținut religia și în perioada când ai fost bolnav?”

„Nu,” am răspuns eu. „Nu eu am ținut-o pe ea, ci ea m-a ținut pe mine.”

Vedeți? Nu contează ce țin eu, ci contează numai dacă Domnul mă ține, sau nu. Lucrarea a fost încheiată.

În seara aceasta vom vorbi despre o temă care se găsește în **Epistola către Efeseni**, și vreau să știți că aceste versete nu sunt adresate necredincioșilor, ci doar celor credincioși.

Vom citi o porțiune din **capitolul 1, începând cu versetul 3:**

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,

spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său...”

Ce cuvinte minunate! Numai harul Duhului Sfânt vă poate ajuta să înțelegeți ce văd eu aici și cum se aplică la Biserica Penticostală.

Dacă observați, în versetul 1 scrie:

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții...” (nu către lume, ci această Epistolă este adresată sfinților. Cuvântul „sfânt” vine de la „a sfinți”) **„...către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus.”**

Vedeți cui îi este adresate aceste cuvinte? Nu celor de afară, ci sfinților care sunt în Efes.

O, ce clipe minunate a trăit Pavel printre cei din Corint! Ei toți căutau binecuvântările și darurile duhovnicești, iar Pavel le vorbea ca unor copii. Dar când s-a dus în biserica din Efes, el nu a mai vorbit ca unor copii, căci biserica efesenilor era o biserică puternică, ce stătea tare pe Evanghelie.

Aici, el vorbește despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi înainte de întemeierea lumii.

Îmi dau seama că vorbesc în fața unei mulțimi în care se află atât adepți ai calvinismului, cât și adepți ai doctrinei armeniene, de aceea vreau să vă spun că atâta timp cât calviștii rămân la Biblie, și eu sunt un calvinist. Apoi sunt armenian, pentru că cred că harul lui Dumnezeu este Cel care-l ține pe credincios. Da, credinciosul are nevoie de har pentru a rămâne lângă Dumnezeu.

Eu cred în siguranța bisericii. Câtă vreme vă aflați în Biserică, sunteți în siguranță, deci rămâneți acolo. Nu rătăciți încoace și încolo, mânați de orice vânt, ci rămâneți în Hristos Isus.

Dumnezeu a hotărât mai dinainte că Biserica va fi sfântă, fără prihană, fără pată și fără zbârcitură. Indiferent dacă noi vom fi acolo sau nu, Dumnezeu va avea o Biserică fără pată și fără vină. Nădejdea mea este însă, că vom fi cu toții acolo. Fiecare dintre noi trebuie să umble singur după mântuire, în frică și cutremur.

Dacă ne întoarcem la Geneza, la facerea omului, vedem că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. Deci, pentru că Dumnezeu este Duh, înseamnă că omul făcut de El era duh.

În versetul 5 din Efeseni 1, se spune că El „*ne-a rânduit mai dinainte*”. Aici aş vrea să spun că nu este recomandabil ca predicatorii și evangheliștii să folosească cuvântul „predestinare”, pentru că aceasta îi încurcă pe oameni.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu a predestinat pe nimeni, adică nu a spus: „Pe omul acesta îl voi face așa, iar ce acela altfel!”, dar fiind Dumnezeu, El trebuia să știe sfârșitul înaintea începutului; trebuia să știe tot ce urma să se întâmple. În felul acesta, El a putut să hotărască dinainte anumite lucruri, pentru anumite epoci. Credeți aceasta? Desigur, căci acesta este adevărul Scripturii.

Dacă tot vorbim despre acest subiect, haideți să privim îndeaproape și textul care spune: „*Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și chemarea făcută.*” (Romani 11.29).

Acestea (darurile și chemarea) se află în cunoștința dinainte a lui Dumnezeu, fiindcă tot conform Cuvântului, nimeni nu poate să adauge sau să ia un centimetru de la statura lui. Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul înaintea începutului, ne-a făcut exact așa cum vrea să fim. Da, El ne-a creat și ne-a așezat pe fiecare la locul lui.

Mie îmi plac oamenii naturali. Nu îmi plac cei care încearcă să-i imite pe alții, dar problema este că astăzi există prea mulți actori. Voi știți că cuvântul „fariseu” înseamnă „actor”, iar astăzi avem prea mulți actori care încearcă să-i imite pe alții. Oamenii v-ar iubi însă mult mai mult dacă ați încerca să fiți voi înșivă. Atunci ar ști mai bine cum să se poarte cu voi.

Dumnezeu vrea ca oamenii să fie exact ceea ce sunt, nu să se prefacă a fi altceva. Dacă eu n-aș fi de partea lui Hristos, în seara aceasta aș vorbi împotriva Lui. N-aș avea timp pentru El și aș citi numai cărți care L-ar denigra. Dar eu Îl iubesc și cred în El, de aceea mă aflu aici, încercând să-i conving pe oameni să creadă și ei în El.

Prin urmare, dacă cineva pretinde că este creștin și încearcă să se comporte ca un creștin, dar, în adâncul inimii lui nu are pace cu Dumnezeu, înseamnă că omul acela este doar un actor, un fățarnic, iar cei din jur își dau seama de aceasta imediat. Da, dacă faci aceasta, cel de lângă tine știe că te prefaci numai.

Sigur că da. Dacă vecinii văd că te înfurii, că ești lipsit de seriozitate, că ieși în curte și bați câinele, că urlă la soț sau la soție până se bagă sub pat, ei știu bine că acestea nu sunt faptele unui creștin.

Dar dacă ai primit mântuirea cu adevărat, atunci Domnul te schimbă. Nu mai trebuie să te chinui să te porți frumos, ci o faci din fire, căci acela ești tu.

Văzând totul dinainte, Dumnezeu a hotărât să se întâmple anumite lucruri. În felul acesta, El a putut să dea prorocilor darul cunoștinței și să le arate ceea ce avea să se întâmple. Astfel, ei puteau să vorbească pentru că Dumnezeu le dădea Cuvântul Său de înțelepciune. Și pentru că Dumnezeu știe toate lucrurile, prorocul, care primește Cuvântul Lui, poate să spună dinainte ce se va întâmpla.

Aceasta ar putea ridica o întrebare cu privire la Satana. Nu demult cineva m-a întrebat:

„Și Satana este un creator, nu-i așa?”

„Nu, domnule,” am răspuns. „Există un sigur Creator și Acela este Dumnezeu”.

„Bine, dar dacă nu Satana este creatorul răului, cum a ajuns răul pe pământ?”

„Răul nu este o creație. Satana nu poate să creeze, dar poate perverti ceea ce a creat Dumnezeu. Tot ce a creat Dumnezeu este bun, dar Satana a luat acest bun și l-a pervertit, făcându-l rău.”

Dacă tu crezi că El este Același Domn Isus care a înviat din morți, și ai pace în inimă, dar, totuși aparții de o biserică, iar mintea și inima ta nu se conformează Cuvântului lui Dumnezeu, atunci să ai mare grijă! Ceea ce ai tu ar putea fi o minte pervertită, și nu o inimă schimbată. Este dur ceea ce vă spun, este greu, dar vă e de folos. Eu prefer să clarific totul aici, decât să aștept până voi ajunge pe malul râului.

Când am pornit pe calea acestei slujbe, m-am rugat: „Doamne, dacă vreodată mă voi rătăci, îndreaptă-mi Tu pașii, căci nu vreau să am necazuri în dimineața când voi ajunge la râu. Ar fi o zi îngrozitoare.”

Valurile mi-ar lovi sufletul și așa ști că nu mai am nici o nădejde, fiindcă firul subțire al vieții se rupe. Oh, eu nu vreau să am astfel de necazuri! Nădăjduiesc că pe atunci voi fi bătrân. În general, când cei din familia Branham îmbătrânesc, paralizează, dar eu nu vreau să trăiesc până în

vremea când nu voi mai putea vestit Evanghelia, ci doresc să ajung la capătul drumului și să privesc înapoi la toate piedicile și obstacolele de care a trebuit să trec, să-mi văd urmele și să știu că mai e puțin și plec acasă.

Atunci aș vrea să îngenunchez pe malul nisipos al râului, să-mi scot coiful mântuirii, să-mi desfac platoșa, să ridic bătrâna Sabie și s-o așez în teaca veșniciei, să-mi ridic mâinile și să spun: „Tată, trimite barca, pentru că în dimineața aceasta vin Acasă.”

Dacă mă încred în Mântuitorul

Mă voi ține de mâna Lui.

El ne va trece peste râul morții,

Ca să cântăm noul cântec din cer.

Știu că El îi va ține de mână pe cei care se încred în El, căci David a spus:

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un râu, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23.4).

Dumnezeu a văzut dinainte și a hotărât ca o Biserică să se înfățișeze înaintea Lui.

Așa cum v-am spus în ultimele două seri, eu cred în prima reformă.

După 1.500 de ani de întuneric, Luther a pășit în față și a propovăduit neprihănirea prin credință. Cei care au citit tratate de istorie știu aceste lucruri.

Luther a fost omul lui Dumnezeu pentru acel ceas și el a purtat mesajul pentru vremea aceea.

Aici avem o imagine a călătoriei lui Israel prin pustie. Ei aveau Stâlpul de foc, pe care Îl urmau zi și noapte. Astfel, când Stâlpul de foc se oprea, Israel își așeza tabăra în Lumina Lui, și rămânea acolo până când El pornea iarăși. Atunci, Israel pornea împreună cu Focul.

Fraților, exact așa cum a procedat cu Israelul în plan firesc, procedează și cu Biserica în plan duhovnicesc.

Martin Luther a fost primul care a văzut Stâlpul de Foc și a pășit în față cu mesajul: „*Cel neprihănit va trăi prin credință*”, iar oamenii l-au urmat. Dar greșeala pe care a făcut-o Luther a fost că a organizat o biserică, prin propovăduirea luteranismului.

Eu am un mare respect pentru toate organizațiile, și cred că toate sunt bune. Nu vreau să vorbesc împotriva lor, pentru că am prieteni foarte dragi în fiecare dintre ele. Mai mult, de câte ori am avut vedenii, pe platformă, nici măcar o dată nu s-a întâmplat ca Duhul Sfânt să provoace pe cineva și să-i spună că se află într-o biserică greșită. Nu, niciodată nu s-a întâmplat așa ceva. El le spune oamenilor din ce biserică fac parte, și alte lucruri de felul acesta, dar niciodată nu a pus la încercare credința cuiva, spunându-i că aparține de o biserică falsă.

Așadar, Luther a înfăptuit prima reformă, apoi el a organizat biserica, dând naștere, în felul acesta, Bisericii Luterane. Atunci Stâlpul de Foc a mers mai departe, dar luteranii n-au putut să-L urmeze, pentru că deja

erau prinși în doctrina lor. Astfel, ei spun: „Noi credem asta și asta. Punct.” Din cauza aceasta, când Dumnezeu a trimis o descoperire nouă, luteranii n-au mai putut să înainteze.

Atunci, un om pe nume John Wesley a văzut Stâlpul de Foc înaintând și a înțeles care era cea de-a doua lucrare a harului și a propovăduit mesajul sfințirii.

Luther n-a putut aduce acest mesaj, pentru că el nu primise această învățătură, dar atunci s-a ridicat Wesley cu mesajul sfințirii, producând o trezire care a cuprins întreaga țară.

Reforma lui Wesley a salvat Anglia de la stricăciunea în care o cufundase biserica adeptilor lui Calvin.

Biserica devenise atât de coruptă, încât oamenii nici nu mai credeau în treziri, ci spuneau: „Ce mai contează? Dumnezeu face tot ceea ce vrea El să facă, așa că oamenii se nasc pentru a fi mântuiți sau pentru a fi pierduți.”

O, ce stare jalnică!

Atunci Dumnezeu l-a trimis pe John Wesley, care a făcut însă aceeași greșeală, după ce a propovăduit sfințirea. Și el a organizat o biserică, pe care a numit-o „metodistă”, și care și-a stabilit, asemenea Bisericii Luterane, o doctrină: „Noi credem asta și asta. Punct.” Urmarea? Stâlpul de Foc a pornit mai departe, dar biserica lui Wesley n-a putut să înainteze cu El, pentru că era deja prinsă în organizație.

S-a ridicat apoi un grup de oameni care și-au zis „penticostali” (de la cuvântul „cincizecime” care, în limba engleză este „Penticosta”). Ei au

văzut Stâlpul de Foc, au primit Duhul Sfânt și darurile Lui – vorbirea în limbi și toate celelalte daruri. Au înaintat și au produs o trezire foarte mare, așa încât chiar și ziarul „Oaspetele nostru de duminică”, editat de Biserica Catolică, a admis acum câțiva ani, că Biserica Penticostală i-a întrecut, înregistrând într-un singur an mai mult de un milion și jumătate de convertiți.

Adevărul este că Biserica Penticostală este una din bisericile care și-au lărgit rândurile cel mai repede, din toată lumea.

Dar ce a făcut Diavolul? S-a strecurat printre ei și i-a îndemnat să se organizeze, iar ei l-au ascultat și s-au organizat, trasând granițe între frați.

Acum Stâlpul de Foc înaintează iarăși, dar penticostalii sunt atât de prinși în organizația lor încât nu-L mai pot urma. Focul lui Dumnezeu înaintează așa cum a înaintat în fiecare epocă.

În toată istoria, n-a existat niciodată o biserică ce a căzut și apoi s-a ridicat iarăși. Voi știți aceasta. Cine a căzut, căzut a rămas și rămâne.

Noi nu trebuie să trasăm granițe, ci să spunem: „Noi credem așa și așa”, însă nu trebuie să punem punct, ci virgulă. Astfel, vom putea spune: „Noi credem asta și asta, și orice va mai turna Domnul în inimă.”

Sunt atât de minunate tablourile din Vechiul Testament! O, dacă am avea timp să vorbim despre ele! Dar, desigur, în cele douăzeci de minute care mi-au mai rămas, nu putem să o facem. Totuși, vreau să vorbesc despre unul din ele.

Ilie l-a găsit pe Elisei și i-a zis să meargă după el. Mai târziu, Ilie i-a zis: „*Rămâi aici, căci eu trebuie să plec în altă cetate!*” însă Elisei, acela care trebuia să rămână proroc în locul lui, i-a răspuns: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.*” (2 Împărați 2.2).

Ilie era imaginea lui Hristos, care a plecat în slavă, iar Elisei este imaginea Bisericii, care a rămas în locul Lui, ca să sfârșească lucrarea, cu o îndoită măsură din Duhul Lui.

Mai târziu, Ilie trebuia să plece în cea de-a doua călătorie, așa că i-a zis lui Elisei:

„Trebuie să mă duc la școala prorocilor. Rămâi aici.” Dar Elisei i-a răspuns: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.*”

Au mers deci împreună, iar după ce au plecat de la fiii prorocilor, Ilie i-a zis din nou: „*Rămâi aici, căci eu merg să trec Iordanul.*” Elisei i-a răspuns însă: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.*”

Îmi place mult această hotărâre de a merge înainte. Indiferent cât de mult te-ar costa, mergi înainte cu Dumnezeu! În felul acesta, vei ajunge în ape tot mai adânci, în experiențe tot mai adânci, într-o dragoste tot mai adâncă, pentru care nu există granițe.

Iordanul simbolizează moartea. Până atunci, ei au mers în două locuri care nu aveau legătură cu moartea – la Betel și la Ierihon, adică la neprihănire și la sfințire -, dar după aceea Ilie a trecut Iordanul și întorcându-se spre Elisei, l-a întrebat: „Ce vrei să îți fac?” Elisei nu a dat înapoi, ci a zis: „*Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău.*” Vedeți?

Cereți din belșug!

Ilie i-a răspuns: „*Greu lucru ceri, dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla.*”

Ce credeți, l-ar mai fi putut convinge cineva pe Elisei să-și ia privirile de la Ilie?

Acesta este necazul cu biserica de astăzi. Noi avem prea mulți oameni care au făgăduința că vor primi Duhul Sfânt, dar care sunt cu un ochi la lume și cu unul la Dumnezeu. În cazul acesta, sigur că veți cădea. Luați-vă deci, privirea ori de la Dumnezeu, ori de la lume!

Sfatul meu este să vă luați privirea de la lume, de la vecini, de la organizații, și să v-o ațintiți numai asupra lui Hristos, după cum Elisei și-a ațintit-o numai asupra lui Ilie.

După puțin timp, a coborât un car de foc, cu cai de foc și Ilie a urcat în el. Pe când se înălța la cer, i-a aruncat lui Elisei mantaua cu care lovise Iordanul, ca să croiască o cale liberă prin moarte. Elisei a ridicat-o de jos și s-a îmbrăcat cu ea, simbolizându-L în mod minunat pe Hristos.

Când Isus mergea către Ierusalim, o femeie i-a zis: „*Poruncește, I-a zis ea, ca, în Împărăția Ta acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.*” (Matei 20.21).

Atunci El le-a zis: „*Puteți să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?*”

„Da”, au răspuns ei.

„Este adevărat că puteți”, le-a spus El.

Mantaua pe care I-o dăduse Dumnezeu era ungera Duhului Sfânt. După ce Isus, simbolizat prin Ilie, a înviat din morți, S-a înălțat la cer, iar ucenicii au așteptat în camera de sus până le-a trimis Mantaua, căci același Duh Sfânt care fusese peste El, S-a revărsat peste Biserică.

El a spus: *„...Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea...”* (Ioan 14.12).

O îndoită măsură din Duhul care era peste Hristos este acum peste Biserică.

Elisei a luat mantaua, s-a dus la râu, a lovit apele cu ea și a zis: *„Unde este acum Dumnezeuul lui Ilie?”* (2 Împărați 2.14).

Astăzi, oamenii pretind că sunt plini de Duhul Sfânt și totuși le este frică să se încreadă în Dumnezeu pentru o durere de dinți! Aleluia! Frate, treci Iordanul! Treci dincolo! Treci, căci o măsură îndoită din Duhul care era peste Hristos Isus a fost trimisă peste Biserică, pentru a continua lucrarea până la venirea Sa, căci este scris: *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”* (Ioan 14.19; Matei 28.20 – parafrizare).

El a înviat din morți, iar în seara aceasta este, în formă duhovnicească, cu Biserica Sa. O, El vă dă toată puterea pe care o avea când era pe pământ, iar vouă vă este frică să o folosiți! Oare ați trecut Iordanul

cu adevărat? Iordanul înseamnă moartea.

Așa cum am spus aseară, trecând Iordanul, tu treci de perdea și intri în Sfânta Sfințelor, iar acolo, Lumina pe care o primești nu mai are nimic în comun cu această lume. Atunci vei umbla în părtășie cu Hristos, care va locui în tine: nădejdea slavei, Duhul Sfânt locuind și lucrând într-o ființă muritoare.

Dacă v-aș spune că duhul unui mare pictor este peste mine, desigur, v-ați aștepta ca și eu să pictez ca și el. Dacă v-aș spune că peste mine este duhul lui John Dillinger, vi s-ar părea normal să fiu și eu un criminal înarmat; iar dacă v-aș spune că Duhul lui Hristos este peste mine, atunci trebuie să fac faptele lui Hristos.

Cine pretinde că este creștin, să se depărteze de păcat, de egoism, de ceartă și de toate celelalte fapte ale întunericului, și să trăiască așa cum a trăit Hristos: o viață liniștită, smerită și binecuvântată de Dumnezeu. Amin. Așa este.

O, în aceste clipe mă simt cu adevărat aproape de Domnul! Acesta este Cuvântul pe care îl iubesc și care ne sfințește sufletele.

Observați ce spune versetul 5:

„... ne-a rânduie mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos...”

Aici intervine marea problemă a înfierii. Poate că frații pentecostali nu vor fi de acord cu ceea ce voi spune, dar îi rog să mă asculte cu atenție în următoarele 10-15 minute.

Aș vrea să vă întreb ceva, pe voi, care citiți Biblia. În Vechiul Testament există o lege a înfierii, despre care ni se vorbește și în epistola către Galateni și în alte locuri, după cum bine știți. (Galateni 4.2).

Dacă într-o familie se năștea un copil de parte bărbătească, deși el se năștea ca fiu al tatălui, era totuși dat unui îngrijitor, care îl creștea și îi dădea tot timpul de știre tatălui despre felul în care se comporta copilul. Apoi, când ajungea la o anumită vârstă, soarta aceluși copil depindea de comportamentul pe care l-a avut până atunci. Dacă se purtase în chip nevrednic, în ciuda faptului că era fiu, el nu primea nici o moștenire de la tatăl său, însă dacă se purtase bine, situația era cu totul alta.

Fiți atenți! Nu lăsați aceste lucruri să vă treacă pe lângă urechi.

Acel copil se născuse în familia lui ca fiu.

Când penticostalii, metodiștii liberi, bapțiștii și toți ceilalți au primit Duhul Sfânt, au spus: „Gata, acum îl avem!” dar nu era așa.

Metodiștii au spus: „Frate, dacă strigăm, înseamnă că avem Duhul Sfânt!” Cu asta, fiecare metodist a strigat și a spus: „Frate, am Duhul Sfânt” , însă nu după multă vreme, și-au dat seama că nu-L aveau.

Când penticostalii au primit vorbirea în limbi, au spus: „Avem Duhul Sfânt!” dar și ei au dovedit că nu-L aveau. Așa este. Viața fiecăruia mărturisește cine este cu adevărat.

Eu am văzut oameni care vorbeau în limbi, iar după ce ieșeau în lume înșelau, furau, mințeau și făceau multe alte lucruri rele. Voi nu puteți spune că un astfel de om are Duhul Sfânt. Eu cred în strigare, în vorbirea în limbi

și așa mai departe, dar vreau să vă lămuresc câteva lucruri.

Poate că acum vă vine să mă strângeți de gât, dar când vom trece dincolo, nu veți mai gândi așa. Acesta este adevărul.

Fiți atenți. Deși copilul se năștea ca fiu în casa tatălui său, el nu moștenește nimic până când viața lui nu dovedea că este un fiu vrednic. Îngrijitorul, care în cazul nostru este Duhul Sfânt, dădea tot timpul de știre tatălui despre felul cum se comporta copilul.

Noi însă, am vrut să sărim gardul. Am vrut să punem carul înaintea cailor. Voi ați vrut să pretindeți și să faceți anumite lucruri înainte ca Dumnezeu să le facă și în felul acesta nu ați obținut decât niște manifestări ale cărnii. Acesta este necazul cu biserica.

Dacă adevărata credință de la Cincizecime ar cuprinde această sală, să știi, frate, că întreaga California ar afla că în seara aceasta s-a întâmplat ceva aici. Așa este.

Dar pe undeva este ceva putred.

Problema nu este cu Dumnezeu, ci cu credința voastră. Tot secretul este că trebuie să știi bine ce faci, să știi bine pe ce să-ți întemeiezi credința, și apoi să te supui vocii lui Dumnezeu.

Observați! Când s-a născut acel copil, el era fiu.

Când penticostalii au primit Duhul Sfânt, ei s-au născut în ....

oameni care cred în primirea Duhului Sfânt.

Când am venit aici, singura deosebire pe care am văzut-o între Biserica Baptistă din Kentucky și Biserica Penticostală a fost că penticostalii credeau în vorbirea în limbi și susțineau că ea este dovada botezului cu Duhul Sfânt. Aceasta este singura deosebire pe care am găsit-o între cele două biserici.

Nu demult am predicat într-o biserică baptistă. Nimeni nu spunea „Amin” sau altceva. O, fraților, pe vremuri vedeam bătrâne mame cu bonete croșetate, care strigau și săreau pline de bucurie. Desigur.

Eu l-am întrebat pe pastorul acelei biserici:

„Aceasta este o biserică baptistă?”

„Da, domnule, a răspuns el înclinându-se politicos.”

„Cu siguranță nu pare a fi”, am spus eu.

Am predicat în continuare cum am știut mai bine, dar cu toate acestea nimeni nu spunea „Amin”, ci stăteau cu toții înțepeniți și scrobiți. Atunci am spus:

„Ascultați-mă bine! Voi nu sunteți bapțiști, ci doar niște membri de biserică. În biserica de unde am venit eu, bapțiștii îngenunchează la altar și se roagă împreună pentru cineva care vrea să primească mântuirea.”

Vă spun fraților, asta ne trebuie nouă astăzi: să îngenunchem la altar, ca în vremurile de demult și să ne rugăm unii pentru alții, până când primim mântuirea (Aleluia!), până când murim față de noi înșine și față de păcat și ne naștem din Duhul Sfânt.

Dacă ți-ai pierdut portmoneul, El ți-l va aduce înapoi. Dacă ai necazuri, El nu-ți va întoarce spatele, și îți va fi frate. Își va întinde mâna și te va ajuta să te ridici iarăși. Amin.....

...Observați, când acel copil se năștea, el era un fiu în familia respectivă, dar moștenirea lui depindea de viața pe care o ducea.

Vreau să fiu sincer cu voi. Nu credeți că am împins această moștenire mai departe decât ar fi meritat viața pe care am dus-o? Aceasta este problema astăzi. Acum ar trebui să fim departe, pe drum în sus, dar noi suntem tot jos. De ce? Din cauza vieții pe care o ducem, din cauza lipsei de respect ce ne caracterizează.

Am fost la multe adunări și am văzut ce se întâmpla în jurul meu. S-ar putea să primesc niște scrisori foarte usturătoare după această predică, dar nu e nici o problemă. Eu tot voi continua să mă rog.

Am văzut oameni care aveau darul vorbirii în limbi și vorbeau împotriva rânduiei. Predicatorul propovăduia Cuvântul, iar unii se ridicau și vorbeau în limbi. Aceasta este împotriva rânduiei, căci „*duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor.*” (1Corinteni 14.32).

Cuvântul lui Dumnezeu este pe primul plan, niciodată pe al doilea. Da, așa trebuie să fie Cuvântul Său.

De asemenea, am văzut oameni care se ridicau și vorbeau în limbi, iar toți ceilalți își vedeau de ale lor și nici nu-i băgau în seamă. Și aceasta este împotriva rânduielii, deoarece voi trebuie să aveți respect pentru aceste lucruri. Dacă credeți în existența Duhului Sfânt, atunci lăsați-L să vorbească. Ascultați cu atenție ce spune și scrieți. Dumnezeu nu va spune nimic nepotrivit și nu va repeta ceea ce a spus. El ne-a spus să nu facem repetări inutile, și nici El nu le va face, ci va spune clar ce se va întâmpla, când se va întâmpla, iar voi trebuie să luați aminte. Dacă nu se va întâmpla așa, atunci omul prin care a venit prorocia trebuie să se ducă la altar și să se pună în rânduială cu Dumnezeu, pentru că peste el a fost un duh necurat.

Noi trebuie să venim la biserică cu inima plină de frică și de respect, pentru că biserica nu este o sală de spectacol, nici un loc în care se vorbește despre ce ai făcut în cursul zilei, ci este un loc de închinare. Necazul este că noi am făcut din ea o casă a neorânduielii.

Poate că ceea ce vă spun vă va produce crampe la stomac, dar vă va face bine, pentru că Dumnezeu are leac pentru aceste crampe, știați lucrul acesta?

Moise a călăuzit prin pustie două milioane de oameni, timp de patruzeci de ani și când au ajuns la capătul călătoriei nu era printre ei niciunul neputincios.

Poate că în seara aceasta se află printre noi și medici. Nu v-ar interesa să știți ce rețetă prescria doctorul Moise copiilor lui Israel? Să știți ce le dădea el acelor oameni?

Câți copilași se nășteau în fiecare noapte? Câți bătrâni erau printre ei? Câți ologi și șchiopi? Câte crampe și câte boli aveau peste noapte? Iar doctorul Moise avea grijă de fiecare dintre ei.

N-ați vrea să aruncați o privire în trusa medicală a lui și să aflați ce medicamente le prescria? Ați vrea să aflați? Iată despre ce Medicament era vorba: „*Eu sunt Domnul care te vindecă.*” (Exod 15.26). Amin.

Acesta era singurul leac pe care îl avea și dădea rezultate pentru două milioane de oameni.

Atâta timp cât nu mureau și cu cârteau, atâta timp cât umblau înaintea lui Dumnezeu, El mergea înaintea lor, îi ducea de mână și îi purta pe aripi de vultur. Dar în clipa când s-au împotrivit rânduiei, Dumnezeu i-a părăsit. Așa este. Nu aveau de mers decât vreo 40 de mile (cam 65 km), drum pe care l-ar fi parcurs în vreo două-trei zile, dar cu toate acestea, au rătăcit prin pustie timp de 40 de ani, mergând de jur împrejur și încercând să ajungă la liman.

Exact așa este și cu biserica de astăzi. Totul este pe dos.

Să ne întoarcem la acel fiu, care se năștea. Este vorba despre ceea ce v-am spus aseară. Mulți dintre cei care mâncau mană puteau rămâne afară. Mana cădea în fiecare noapte. Așa este. Trebuia să cadă în fiecare noapte. Poate că uneori li se făcea foame între mese, pentru că mana nu ținea prea mult, dar omul trecea de perdeaua templului și trăia în Sfânta sfintelor.

Voi mă întrebați: „Frate Branham, noi locuim acolo?”

Aaron intra acolo o dată pe an și pentru asta trebuia să fie uns ca mare preot, dar Hristos a înlăturat perdeaua, pentru ca fiecare credincios să poată intra în Sfânta sfintelor. Și acela care a intrat acolo, nu trebuia să mănânce în fiecare zi o mană care se termină până seara (o scurtă rugăciune de dimineață), ci el trăiește în permanență în prezența Domnului Isus, umblă cu El și vorbește cu El.

Îmi amintesc de o femeie irlandeză care a pornit pe mare ca să ajungă până aici. Vaporul răsuna de muzica formațiilor de jaz, dar după o vreme s-a pornit o furtună puternică și au început să se transmită mesaje prin care se cerea ajutor.

Căpitanul a alergat pe punte și a strigat: „Opriți-vă o clipă, pentru că tocmai am primit răspuns de la New York. Dacă nu reușim să rezistăm încă treizeci de minute, vom ajunge pe fundul mării. Schimbați muzica și rugați-vă cu toții!”

Au căzut cu toții în genunchi, iar formațiile au început să cânte:
„Mai aproape Dumnezeu meu de Tine!”

Vaporul se înclina într-o parte și-n alta, abia răzbind printre valuri, în timp ce bătrâna irlandeză, care era îmbrăcată cu o rochie lungă și avea părul lung, umbla încoace și încolo, strigând: „Aleluia! Aleluia!”

Văzând-o ce face, oamenii au întrebat-o:

„Tu de ce nu te rogi, femeie?”

„O, eu m-am rugat deja, iar acum sunt pregătită”, a răspuns ea.

Sigur că da. Umblați cu Hristos și veți fi pregătiți asemeni acestei femei.

După o vreme, căpitanul s-a întors pe punte și a întrebat-o:

„Doamnă, ce se întâmplă cu tine?”

„O, sunt foarte fericită”, a răspuns ea.

„Ai înțeles ce le-am cerut oamenilor?” a continuat el. „Dacă vaporul nu mai rezistă încă o jumătate de oră, vom ajunge cu toții pe fundul oceanului.”

„Am înțeles, domnule. Aleluia!” a răspuns ea.

„Ce vrei să spui prin asta, femeie?”

„Îl laud pe Domnul.”

„Cum adică? Acum, când într-un sfert de oră ai putea fi pe fundul mării?”

„Sigur că da. Vin din Irlanda și merg în America s-o întâlnesc pe fiica mea pe care nu am mai văzut-o de 30 de ani. Mai am o fiică plecată în slavă, așa că dacă vaporul mai rezistă o jumătate de oră, îmi voi vedea fiica din America. Dacă nu, în scurt timp o voi vedea pe cea din slavă. Aleluia!”

Rugați-vă și umblați pe calea Domnului, căci nu știți când se poate auzi lângă voi un scrâșnet de frâne și în clipa următoare să fiți în slavă. Trăiți la picioarele Lui! Nu ieșiți afară de după perdea. A fi născut din nou este un lucru minunat, dar aceasta nu este totul, frate.

Amintiți-vă că acel copil era înfiat. Toate imaginile din vechiul

Testament trebuie să se oglindească în Noul Testament. Noi știm că Vechiul Testament este format numai din imagini și umbre ale Noului Testament. Dacă pe negativul unui film fotografic apare un om cu mâna ridicată, este imposibil ca el să nu apară și în fotografie. Acolo trebuie să apară tot ce se află pe negativ.

Dacă îngrijitorul mărturisea despre copil că era interesat de treburile tatălui său, că era curajos și priceput, desigur inima tatălui său tresălta de bucurie, pentru că îl iubea.

Atunci, când fiul ajungea la o anumită vârstă, tatăl anunța o zi de sărbătoare, chema mai mulți oameni care să fie martori, îl îmbrăca pe fiu cu o haină deosebit de frumoasă și îndeplinea o ceremonie de înfiere. Deși era copilul lui, omul îl înfia ca să fie fiu în familia lor. (cunoașteți aceste lucruri din Scriptură). Începând din acea zi, băiatul avea dreptul să se ocupe de afacerile tatălui său, pentru că ele erau moștenirea lui. Odată ce el era înfiat, el avea stăpânire peste toate bunurile tatălui și nu mai avea nevoie de un îngrijitor ca să se ocupe de el.

Când

voi v-ați întors și v-ați născut din nou, v-ați gândit că asta este totul, dar prin aceasta v-ați îndepărtat cu ușurință de cale, iar acum vă treziți că aveți crampe și că nu vă ajunge mana și rătăciți de la o adunare la alta. De ce? Pentru că Dumnezeu a vegheat asupra purtării Bisericii Sale.

Fiți atenți! Dumnezeu a făcut același lucru cu propriul Său Fiu, ca să mărturisească aceasta în trei locuri, căci Biblia spune: *„Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.”* (Matei 18.16).

El i-a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan (credința, nădejdea și dragostea) și au urcat împreună pe un munte înalt. Acolo, înfățișarea lui Isus s-a schimbat și hainele Lui au strălucit ca soarele, iar din cer s-a auzit un

glas care zicea: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați.*” (Luca 9.35).

Dumnezeu Și-a înfiat propriul Fiu, L-a înfățișat înaintea martorilor într-un trup schimbat, proslăvit și strălucitor, după care a depus mărturie despre El spunând: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați.*”

Nu este deci de mirare că Isus a putut spune: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.*” (Matei 28.18).

Frate, motivul pentru care biserica nu înaintează este că v-ați tot plimbat dintr-un loc într-altul, i-ați imitat pe cei din lume și v-ați certat unii cu alții din cauză că nu aparțineți de aceeași denominațiune. Ați făcut războaie și ați ridicat granițe între voi, între frați, pentru că unul era unitarian și altul trinitarian, pentru că unul fusese botezat cu fața în sus și altul cu fața în jos, și tot felul de astfel de lucruri. Acesta e motivul pentru care biserica nu înaintează. Da, acesta este adevărul.

Dacă ați reuși să dărâmați zidurile dintre voi, și să-i acceptați pe ceilalți așa cum sunt, dacă ați reuși să dați mâna cu ei și să-i numiți frați, luptând pentru aceeași cauză, atunci ați mărturisi că sunteți în Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă voi ajunge vreodată în situația de a nu putea să întind mâna vreunui frate care lucrează pentru Împărăția lui Dumnezeu, atunci voi ști că m-am rătăcit de pe Cale. Amin.

Mi-ar fi frică să stau pe această platformă și să înfrunt duhurile rele dacă aș ști că în inima mea se cuibărește invidia pentru vreun frate care încearcă să propovăduiască Evanghelia lui Isus Hristos, sau să trăiască o viață de creștin. Convingerile noastre religioase poate să difere ca cerul de pământ,

dar, dacă el Îl iubește pe Domnul Isus, este fratele meu. Necazul este că oamenii au ridicat ziduri între ei.

Nu uitați însă că Biblia spune: *„Cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?”* (1 Ioan 4.20).

Frate, dacă ai dragoste, îl ai pe Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este dragoste. Și încă ceva: fără dragostea dumnezeiască nu poți ajunge nicăieri, pentru că așa cum vă iubiți unii pe alții, așa Îl iubiți și pe Dumnezeu.

Ascultați-mă. Am acasă un băiețel dolofan în vârstă de cinci luni. Cu toții vă amintiți prorocia despre el. Oamenii râdeau de mine și spuneau: „Ha! Ha! Parcă spuneai că vei avea un fiu, Iosif!” dar el a venit. Dumnezeu a zis că va veni și așa a fost. Mai am un băiat de 19 ani, o fetiță de patru ani și încă una de opt ani.

Puteți spune tot ce vreți despre mine, fiindcă nu mă interesează, dar nu vă legați de copiii mei! Nu vă cer să fiți buni cu mine, dar fiți buni cu ei.

Vedeți? La fel gândește Dumnezeu. Aceștia sunt copiii Lui, de aceea, trebuie să fim buni unul cu celălalt. Trebuie să fim cinstiți unul față de altul, căci, cum este posibil ca cineva să nu fie cinstit cu aproapele lui și totuși să pretindă că este creștin? Așa ceva este dincolo de puterea mea de înțelegere. Cum este posibil să-l înșeli pe fratele tău? Cum este posibil să joci teatru și să-l denigrezi pentru simplul fapt că nu este de acord cu tine într-o anumită privință? O, frate!

Miel iubit, Sângele Tău scump

Niciodată nu-și va pierde puterea,

Până când Biserica răscumpărată a Domnului

Va fi salvată de păcat pe veci.

Din clipa când am văzut, prin credință,

Șuvoiul ce curgea prin rănilile Tale,

Am cântat tot despre dragostea răscumpărătoare,

Și voi cânta până voi muri.

Dumnezeu este dragoste, și: *„Oricine iubește este născut din Dumnezeu.”* (1 Ioan 4.7).

Dar aici este vorba despre dragostea dumnezeiască, nu despre cea firească, căci după cum știm, există două feluri de dragoste.

Noi, oamenii, putem avea tot felul de simțăminte pe care le numim dragoste, dar aceasta nu este dragostea dumnezeiască, ci este o batjocură de-a Satanei. Voi știți aceasta.

Există două feluri de dragoste: dragostea „phileo” și dragostea „Agapao”.

„Phileo” este un cuvânt grecesc care înseamnă „dragostea pe care o am, de exemplu, eu pentru soția mea.” Tu o iubești pe soția ta cu o dragoste „phileo”, care provoacă gelozie. Astfel, dacă l-ai prinde pe vreunul că o jighește, ai fi în stare să-l omori. Aceasta este dragostea „phileo”.

În schimb, dragostea „agapao” te face să te rogi pentru sufletul lui pierdut. Aceasta este diferența, și aceasta nu pot înțelege oamenii. Vedeți voi, dragostea nu este o stare pe care să ți-o impui în mod conștient, ci este pur și simplu Duhul lui Dumnezeu care ne leagă inimile în părtășie creștină și în dragoste.

Îmi voi permite să lansez o provocare. Dacă fiecare metodist, baptist, prezbiterian, penticostal și toți ceilalți de aici, ați lăsa deoparte toate gândurile negre despre ceilalți și i-ați iubi cu adevărat, tratându-i ca frați și ca surori, atunci ați vedea cea mai mare trezire de care s-a auzit vreodată în această vale. Nu se poate altfel.

„Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește.” (Evrei 12.6). Știați aceasta? Aceasta se întâmplă prin fiecare hotărâre pe care o luați. Prin asta Dumnezeu vă modelează, pentru că fiecare fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie pedepsit, încercat și dovedit.

De îndată ce ai primit Duhul Sfânt, toată lumea începe să vorbească despre tine, să spună că ai înnebunit, că ți-ai pierdut mințile și că ai ajuns un „holly-roller” și altele asemenea. Și fii atent: dacă nu rezisti în fața acestor încercări, Biblia spune că ești un copil nelegitim.

Dar dacă ești născut cu adevărat din Dumnezeu, nu mai contează ce spune lumea. Atunci tu știi foarte bine pe ce stai și toți diavolii din iad nu te vor putea clinti. O, atunci, tu nu vei mărturisi cu vocea, ci prin roadele

tale, prin faptul că trăiești cum se cuvine.

Ați văzut vreodată o pecete? Când pui o pecete pe hârtie, se cunoaște pe ambele părți. Deci, judecând după viața care merge înaintea voastră și după lucrurile pe care le lăsați în urmă, oamenii vor ști dacă sunteți fii și fiice de Dumnezeu, sau nu, căci dacă sunteți cu adevărat pecetluiți cu Duhul Sfânt, dragostea dumnezeiască vă urmează pretutindeni.

Eu am spus adesea: „Fiți sărați și pământului îi va fi sete!”, iar Isus a zis: *„Voi sunteți sarea pământului!”* (Matei 5.13).

Fiți săraci și pământului îi va fi sete! Trăiți în așa fel, ca vecinii să poată spune: „Iată un creștin adevărat!”, căci așa trebuie să fiți.

Eu aș prefera să am aceasta în inimă, decât toate darurile despre care vorbește Dumnezeu în Biblie. Sigur că da, pentru că Biblia spune: *„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit.*

Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.” (1Corinteni 13.1,2).

Înțelegeți? Chiar dacă aș avea credință nu să vindec bolnavii, ci să mut munții și n-aș avea dragoste, nu aș fi nimic.

Însă, dragii mei pentecostali, voi umblați după daruri în loc să umblați după Cel ce le dă. Înțelegeți? Întoarceți-vă la Dumnezeu! Umpleți-vă inimile cu adevărata dragoste dumnezeiască! Iubiți-L pe Domnul din toată inima și darurile vor avea grijă de ele însele. Nu vă mai bateți capul cu ele, fraților, căci până la urmă vin și ele.

După ce Domnul te va înfia în Familia Lui, El te va așeza în Biserică în locul unde știe că ești potrivit. Într-o zi te va chema dintr-o adunare de rugăciune, îți va da o haină și îți va spune: „Fiule, te trimit să propovăduiești Evanghelia!” Atunci toată lumea va ști despre aceasta. Sau, te va chema și-ți va spune: „Fiule, te trimit să te rogi pentru bolnavi!”, iar atunci vei vedea ce se va întâmpla. Dar nu uitați: voi nu puteți forța lucrurile! Nu puteți fabrica aceste lucruri pe cale mintală, pentru că Dumnezeu este Cel care depune mărturie despre darurile Lui. Dar ce este un dar fără frică de Cel care îl dă? De problema aceasta se lovesc oamenii de azi.

Sunt biserici în care păstorul este ales prin vot deschis. Astfel, oamenii aleg păstori înalți, chipeși, cu părul creț, bine îmbrăcați, croiți după tiparul Hollywood-ului, dar acesta nu este un semn că a fost ales de Dumnezeu. Alegerea lor nu are nicio legătură cu chemarea Domnului. Spun aceasta, pentru că am văzut o mulțime de oameni care nu fuseseră chemați de Dumnezeu în slujbă, deși fuseseră aleși de oameni.

Necazul este că oamenii de astăzi aleargă după strălucire. Bisericile sunt pline de religie de Hollywood; de treziri de Hollywood, de modă, de bijuterii și așa mai departe. Vai, te apucă greața!

Eu cred însă în vechea religie trimisă de Dumnezeu, care te curăță și face din tine un om cu totul nou. Amin.

De la cel mai mic, până la cel mai mare, oamenii sunt cuprinși de febra televizorului. Ca să vedeți ce poate face Diavolul, în toată țara nu este

niciun copil care să nu știe cine este David Crockett. Da, toți știu că s-a născut în Tennessee și că la vârsta de trei ani a omorât un urs. Voi știți că aceasta este o minciună, dar cu toate acestea, copiii știu totul despre el.

Vedeți? Diavolul se folosește de televiziune și de toate celelalte ca să bage aceste lucruri în capul fiecărui copil din America. Dacă oamenii s-ar folosi de televiziune și de celelalte lucruri ca să-L propovăduiască pe Isus Hristos, atunci n-ar mai exista delicvență juvenilă.

Aleluia! Nu vă speriați, căci „Aleluia” înseamnă „Slavă lui Dumnezeu”, iar „Amin” înseamnă „Așa să fie”! Desigur, nu veți păți nimic dacă veți spune aceste cuvinte din când în când.

Mai demult, am avut un câine bătrân. Mie îmi place să merg la vânătoare noaptea. Acest câine, de care vă spun, hăituia tot ce mișca pe câmp, însă, dacă găsea vreun dihor sub o tufă, nu se apropia de el, ci dădea târcoale și lătra. Tot ce trebuia să fac atunci, era să dau tufa la o parte, să-l mângâi pe ceafă și să zic: „Șo pe el, băiete!” iar câinele se repezea imediat și-l apuca.

Fraților, cel mai mizerabil dihor pe care-l știu, este Diavolul. Oh, și tot ce am de făcut este să zic din când în când „Amin” și cu asta l-am răpus. Amin.

O, Dumnezeu este adevărat! El ne înfiază ca să intrăm în părtășie cu credincioșii care formează trupul Lui și pentru a depune mărturie prin Duhul Sfânt, despre slujba pe care ne-o dă. Noi nu trebuie să vorbim prea mult despre aceasta, pentru că vorbește Dumnezeu însuși; El este Cel ce depune mărturie despre darurile Lui.

Toate aceste daruri sunt minunate și desigur, le dorim cu toții. Facă Domnul ca fiecare din noi să le aibă, însă vă spun sincer, că prefer să-L am pe

Dătător, decât să am darurile Lui, pentru că Pavel ne-a spus ce înseamnă să ai daruri fără să-L ai pe Acela care le dă.

Dacă că noi L-am fi căutat pe Dătător, în loc să căutăm darurile, Biserica ar fi departe acum, nu sunteți de aceeași părere?

Biserica ar fi ajuns departe dacă ar fi rămas la picioarele Domnului, dacă L-am fi iubit și am fi trăit pentru El, fără să încercăm să forțăm lucrurile, dacă am fi dus o viață sfântă și ne-am fi înnoit forțele în fiecare zi în rugăciune, pentru că oricum, Domnul s-ar fi îngrijit de restul.

El vrea să-i înfieze pe oameni în Trupul Său iubit, care este Biserica, iar când va veni răpirea, vom fi găsiți fără pată, pentru că trăim în prezența Împăratului. Acesta este secretul, prieteni.

Încercarea vine atunci când ești confruntat cu vrășmașul, când ești pus față în față cu puterile iadului. Orice lanț este tot atât de puternic ca cea mai slabă zală a lui. Așa este.

Înainte ca să fii confruntat cu vrășmașul, trebuie să te asiguri că știi bine despre ce vorbești.

Necazul este că în America întâlnești tot ce vrei și tot ce nu vrei. Nu demult am fost la o adunare unde se spunea că se ține un serviciu de vindecare divină. Predicatorul sărea, bătea cu putere în amvon și țipa cât îl ținea gura: „Doamne, Îți poruncesc!”

O, îndurare! Auzindu-l ce spune, am zis în sinea mea: „Doamne, ai milă de fratele meu, căci el nu înțelege!” Cine suntem noi ca să-l poruncim lui Dumnezeu? El a făcut totul deja, așa că noi trebuie doar să credem. Atât.

Acolo era un băiat bolnav de inimă, pe care îl puseseră într-un cearceaf și îl scuturau încoace și încolo. Îmi era tare milă de el.

Apoi a venit un alt om, cu reumatism. Predicatorul l-a scuturat bine, apoi l-a lovit cu toată puterea și a strigat: „Urăsc reumatismul!” O, dar asta nu alungă duhurile rele! Satanei nu-i pasă cât de mult strigați voi. El nu este tare de urechi dar, cu siguranță, știe cine are credință, căci aceasta este singurul lucru pe care-l poate alunga.

Niciodată n-a existat pe pământ vreun om care să aibă o ungere mai mare decât ungerea lui Isus. Este adevărat?

Într-o zi, El s-a dus la templu, iar bătrânii i-au dat un sul. El a început să citească din Isaia, unde scrie: „*Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns... să vestesc un an de îndurare al Domnului.*” (Isaia 61.1-2; Luca 4.18-19).

După ce a citit, le-a dat sulul înapoi, și S-a așezat. O, ce cuvinte scumpe au ieșit din gura Lui! Cea mai puternică ungere care a existat vreodată în această lume, a fost peste Domnul Isus Hristos.

Metodiștii confundă ungerea cu gălăgia, dar gălăgia nu înseamnă ungere. Nu, nu! Eu am constatat că acolo unde este multă gălăgie, nu se găsește credință nici pentru a vindeca o durere de dinți.

Fraților, voi trebuie să vă apropiați de Tatăl cu o frică sfântă. Așa este.

Nu demult, când am fost în Africa de Sud, am stat în fața unor provocări foarte puternice. Trebuie să fii foarte atent ce faci când intri pe

teritoriul acelor țări, unde vrăjitorii te provoacă, sfîndîndu-L pe Domnul Isus Hristos. Când apari în fața lor, este de preferat să știi bine despre ce vorbești, pentru că, frate, ei fac tot ce poate fi făcut. Așa este. Merg prin foc, zornăie oase, își înfig sabia în pînțece și o scot fără să curgă nici măcar o picătură de sînge, țipă și urlă pînă intră în transă, și apoi își bagă o sabie pe nas și o scot fără o picătură de sînge, merg pe cioburi de sticlă, se culcă pe cuie și multe alte lucruri de felul acesta. Acestea sunt puterile întinericului. Ele nu au nicio legătură cu Domnul Isus, dar când îi pui la încercare, când îl aduci în fața lor pe Isus Hristos, toate duhurile o iau la goană. Niciodată nu a fost altfel și nici nu va fi. Așa este.

Fraților, umblați cu Dumnezeu! Intrați în Sfînta Sfintelor, pentru că Duhul Sfînt (Îngrijitorul vostru) îi dă în fiecare zi de veste despre felul cum înaintați în Împărăția Lui, despre cum vă purtați cu copiii Lui și despre tot ce faceți, pînă într-o zi cînd Tatăl va spune: „Acum Îmi găsesc plăcerea în el, de aceea îl voi ridica înaintea oamenilor!”

Atunci nu va fi nevoie să spuneți nimănui că ați fost aleși de Dumnezeu, pentru că toți vor recunoaște aceasta privind la viața pe care o veți trăi. Spun aceasta, pentru că mărturia voastră este bună, dar nu rezolvă mare lucru. Însă viața pe care o trăiți vorbește fără dubii despre voi. Acesta este adevărul. Deci, singura mărturie care contează este însăși viața voastră. Credeți aceasta?

Necazul este că noi ne-am organizat și am devenit indiferenți, tratîndu-l cu indiferență pe aproapele nostru. Mai mult, am strigat: „Bapțiștii sunt reci și formali, iar penticostalii de la biserica aceea, nu au nimic! Omul acesta aparține de „Adunarea lui Dumnezeu”, dar nu este nimic de capul lui și, la fel este cu acela, care aparține de organizația „Numai Isus”!”

Vedeți? Unul vrea să facă ceva, iar altul vrea altceva, așa că se iau la ceartă din pricina aceasta. Dar, frate, toți au botezul cu Duhul Sfînt, sau

cel puțin, pretind că-L au și dovezile sunt aceleași la fiecare.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o viață închinată Domnului, o viață în care nu mai trebuie să spunem nimic, pentru că spune El totul și dovedește cine suntem. Noi putem să avem părtășie unii cu alții numai atunci când Sângele lui Isus Hristos ne spală de toate fărădelegile și ne sfințește. Numai atunci vom putea intra în orice biserică și să spunem: „Bună dimineața, frate!” Dar nu o vom face ca niște fățarnici, pentru că și-ar da seama imediat de aceasta, ci vom vorbi cu el din inimă și-l vom întreba: „Cum o mai duci, frate?” Vedeți? Așa trebuie să ne purtăm, așa trebuie să vorbim cu el și să avem părtășie, pentru că numai atunci vom fi sarea pământului.

Aceste lucruri nu se pot imita, iar dacă ați încerca s-o faceți, sunteți niște fățarnici. Dacă faceți aceasta numai pentru că aveți datoria s-o faceți, mai bine nu faceți nimic, ci rămâneți cu Dumnezeu până când vreți s-o faceți din toată inima. Abia atunci veți fi în rânduială cu Domnul. Credeți ce vă spun?

Eu cred că aici a greșit biserica. Da, greșeala noastră a fost că am scos dragostea și părtășia dintre noi, și ne-am avântat să facem lucruri pe care nu ni le-a poruncit niciodată Dumnezeu. Știți ce ar trebui să facem acum? Să ne întoarcem la Dumnezeu și să spunem: „Doamne, iată-mă! Nu am să-Ți ofer nimic altceva, decât viața mea, și Te rog, ajută-mă să trăiesc altfel încât să primesc trecere înaintea Ta.” Atunci ne vom apropia de Împărăția lui Dumnezeu și veți vedea adevăratele servicii de vindecare.

Când veniți la altar, nu spuneți: „Slavă Domnului! Eu am primit Duhul Sfânt acum 40 de ani! Aleluia!” căci aceasta nu vă va ajuta cu nimic. Satanei nu-i pasă că spuneți aceasta, de aceea, când veniți, voi trebuie să fiți pe deplin siguri, că știți pe ce stați.

Nu demult, am rămas foarte mirat de două femei care au venit pe

platformă.

Țineți minte că eu cred în toate manifestările duhovnicești, pentru că am primit botezul cu Duhul Sfânt și știu bine despre ce vorbesc. Da, domnilor.

Așadar, chemând rândul de rugăciune, am ajuns la cele două femei. Una dintre ele a început să danseze, învârtindu-se repede, așa că i-am zis: „Fii amabilă și stai liniștită, ca să pot vorbi!” Dar ea n-a putut să se oprească, ci dansa mai departe. Văzând aceasta, m-am gândit: „Ei bine, voi încerca cu următoarea!” Am chemat-o deci pe următoarea, i-am luat mâna și i-am zis: „Aș vrea să vorbesc o clipă cu tine, soră!” dar când am spus aceasta, a început să danseze și ea, învârtindu-se. Le-am spus că dansează frumos, că îmi place și știu că și Miriam a dansat în Duhul. Eu cred în astfel de manifestări, dar fiecare lucru își are vremea lui. Înțelegeți? Înaintea lui Dumnezeu trebuie să venim cu o frică sfântă, fiind siguri că El își va ține Cuvântul. Da, trebuie să ne smerim prin Duhul Sfânt.

Nu știam ce se întâmplă, dar știam sigur că una din ele avea cancer. Probabil că astăzi este moartă, deoarece datorită faptului că nu a putut sta liniștită, nu a înțeles nimic. Nu mă îndoiesc de faptul că era foarte cumsecade, dar fusese învățată greșit. Era o penticostală.

A urmat apoi o femeie cu o fetiță, care apaținea de o denominațiune pe care noi o numim formală. Ea nu se mișca deloc, ci aștepta liniștită, cu numărul de rugăciune în mână.

Când i-a venit rândul, s-a apropiat de mine, iar fetița m-a luat de mână și întorcându-se spre mama ei, a spus: „Ia te uită, mămico!” Micuța își ridică piciorul. Când a văzut aceasta, femeia a început să plângă și a simțit că o părăsesc puterile. Mi-a spus cât se poate de simplu: „Știam că se va întâmpla așa, frate Branham. Da, știam că așa va fi, pentru că am crezut din toată inima.”

„Dar ce avea copila?” am întrebat-o.

„Era paralizată de ambele picioare” mi-a răspuns ea.

Vedeți? Ea s-a apropiat de Domnul așa cum se cuvine, cu frică, respect și credință în făgăduințele Lui.

Când a venit cealaltă, deși era o femeie sfântă n-am putut să mă rog pentru ea deoarece primise o învățătură greșită. Ea credea că e în Duhul, dar era în fire. Roadele noastre dovedesc ceea ce suntem cu adevărat. Când ne apropiem de Dumnezeu trebuie să venim cu sfințenie, ca niște oameni cu mintea întregă, crezând și cerând. Apoi, dacă Domnul vă vindecă, sigur, ridicați-vă mâinile și aduceți-l laudă.

Când femeia aceea a coborât în sală, îmbrățișându-și fiica, soțul ei, tatăl fetei, a venit alergând și mi-a zis: „Frate Branham, de ani de zile sunt un păcătos și soția mea este creștină. Aș putea să-L primesc și eu pe Isus chiar acum?”

„Desigur, frate”, i-am răspuns. „Îngenunchează aici.”

Așa vrem noi să se desfășoare adunările. Nu am dreptate? Noi vrem o biserică sănătoasă și înțeleaptă, pentru că de o asemenea biserică nu vă veți rușina niciodată.

Dacă președintele ar fi aici, ați fi foarte fericiți deoarece v-ați gândi că cel mai important om al vieții politice a Statelor Unite a venit în adunarea voastră, în prezența Dumnezeului Atotputernic, nu-i așa? Asta vrem noi, nu să vorbim unul împotriva celuilalt cu ură, ci să ne iubim așa cum ne-a iubit Hristos.

Haideți să ne rugăm câteva clipe. Mâine seară vreau să vă povestesc despre un lucru foarte important pe care îl am pe inimă, și anume, ce înseamnă să te porți urât cu Isus și ce rezultate are aceasta. Încercați să veniți, aducând și pe alții cu voi.

Acum, când sunteți cu capetele plecate, și când cred că toți creștinii se roagă, aș vrea să vă spun ceva din Cuvânt. Poate că sunt printre voi persoane care până acum s-au jucat de-a biserica, lăsându-se duse de val.

Voi știți, cu Moise era o mulțime amestecată, ceea ce a adus necazuri în tabără. Acolo se întâmplau semne și minuni, și toată lumea mergea după ei.

Poate că și tu te-ai dus la biserică numai pentru că ai văzut că cineva are o mare putere și o mare influență. În cazul acesta, prietene, ești numai o pricină de poticnire pentru alții, de aceea, vino la Hristos și lasă-L să îți umple inima cu adevărata slavă și cu binecuvântările Sale.

În seara aceasta se află printre noi vreun păcătos care nu a făcut niciodată o mărturisire, care nu l-a primit încă pe Domnul Isus, și care ar vrea să fie amintit în rugăciune?

Ați vrea să ridicați mâna? Domnul să te binecuvânteze, doamnă. Mai este cineva?

Domnul să te binecuvânteze.

Domnul să te binecuvânteze, domnule. Este bine. Poate mai este vreun păcătos care vrea să ridice mâna și să spună: „Roagă-te și pentru mine, frate Branham, căci cred din toată inima că ai spus adevărul și întotdeauna m-am gândit că ceva nu este în ordine cu mine.” I-am urmărit pe oamenii care spun că

sunt creștini și am văzut tot felul de lucruri.

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Îți văd mâna. Domnul să te binecuvânteze, tinere, îți văd mâna. Domnul să te binecuvânteze, soră, îți văd mâna. Da, văd și eu mâna fratelui de acolo din spate.

Spuneți: „Am văzut biserica și am știut că era ceva cu ea. Acum înțeleg că nu Dumnezeu este vinovat pentru aceasta, de aceea, frate Branham, vreau să fiu asemenea creștinilor despre care vorbești tu. Vreau și eu viața aceea liniștită și plină de pace. Vreau să am în inimă ceva care să mă întărească atunci când furtunile se înverșunează împotriva mea. Vreau să știu că am pace în inimă, că pot merge liniștit chiar și prin valea umbrei morții. Vreau să te rog pentru mine în seara aceasta, frate Branham.” O voi face, dragii mei frați și surori.

Domnul vă vede mâinile. Nu vă ajută la nimic dacă le văd eu, dar le vede El. Au ridicat mâinile cam opt sau zece oameni, mărturisind că sunt păcătoși. Poate mai este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Roagă-te și pentru mine, frate Branham, căci vin și eu ca un păcătos.”

Domnul să te binecuvânteze, soră.

Domnul să te binecuvânteze, frate.

Te văd și pe tine, și pe tine din spate, de lângă stâlp. Domnul să te binecuvânteze, frate.

Mai este cineva care ar vrea să spună: „Roagă-te puțin și pentru mine, frate Branham, căci mă simt ciudat, în seara aceasta și aș vrea să fiu și eu creștin adevărat.”

Este cineva printre noi care ar vrea să spună: „Frate, eu m-am jucat de-a creștinismul!”? Domnul să te binecuvânteze, frate.

Văd și mâna ta, de acolo din spate, tu și soția și copilașul. Domnul să fie cu tine, frate.

Ce anume vă face să ridicați mâinile? Ați vrea să vă spun eu? Iată ce este: Isus a zis:

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...” (Ioan 6.44).

Duhul Sfânt este Cel care vorbește, căci *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”*

Voi, cei care ați ridicat mâna, ascultați ce a spus Isus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, **are** (timpul prezent) viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* (Ioan 5.24).

Înainte de a ne ruga, aș dori să vă pun o întrebare. Ce este păcatul? Furatul nu este păcat; curvia nu este păcat; minciuna nu este păcat, ci toate sunt niște atribute ale păcatului, căci există un singur păcat, iar acesta este necredința.

Astfel, în Ioan 3.18 scrie: *„Cine nu crede a și fost judecat.”*

Prin urmare, ori ești credincios, ori ești necredincios.

Dacă spui: „Frate Branham, de azi înainte n-am să mai beau,” aceasta nu înseamnă că ești creștin, înțelegeți? Dar dacă faptul că te-ai lăsat de băut este un rezultat al credinței tale în Domnul Isus, atunci este cu totul altceva. Singurul lucru pe care poți să-l faci, este să crezi, iar ca o confirmare a credinței tale, Dumnezeu îți va da Duhul Sfânt. Înțelegeți?

Voi nu vă puteți ridica mâinile către Hristos, înainte ca Dumnezeu să vă vorbească. Gândiți-vă la ceea ce a spus Isus în Ioan 5.24, căci acesta este Cuvântul Lui nu al meu.

„Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, pentru că a crezut în singurul Fiu preaiubit al lui Dumnezeu.” (parafrazare).

Dacă crezi cu adevărat, atunci problema păcatului tău este rezolvată.

„...și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Aceste cuvinte le-a spus Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pentru că acesta a fost planul mântuirii: *„Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis...a trecut din moarte la viață.”* Credeți acest lucru?

Ridicați mâna și spuneți: „Acum cred. Doamne, ajută necredinței mele.”

Să vedem dacă mai este vreun păcătos, înainte de-a merge mai departe. Domnul să fie cu tine, soră. Sora spaniolă, Domnul să te binecuvânteze. Mai este cineva? Domnul să te binecuvânteze, soră. Doamna spaniolă de aici. Domnul să te binecuvânteze.

Ce lucrare minunată mi-a dat Domnul printre spanioli! Să aud toată noaptea acel „Gloria a Dios!” (Aleluia!).

Poate mai este cineva care s-a rătăcit de pe cale și care ar vrea să spună: „Frate Branham, eu nu m-am purtat cu Isus așa cum ar fi trebuit. Nu am făcut ceea ce este bine, căci nu am o viața pe deplin predată Lui. Roagă-te și pentru mine în această seară, frate, ca Domnul să-mi dea acea viață predată pe deplin în mâinile Lui.”

N-ați vrea să vă ridicați mâinile spre Dumnezeu, care vă vede? Domnul să vă binecuvânteze. De pretutindeni se ridică mâini.

Nu plecați, vă rog. Haideți să ne ridicăm un moment în picioare, plini de smerenie.

Să cântăm puțin din cântarea „Așa cum sunt”. Voi nu mă cunoașteți. Probabil că n-ați mai fost niciodată la vreo adunare, de aceea, trebuie să știți că acest lucru nu vă va mântui, dar vă va ajuta. Dacă doriți, haideți aici pe platformă, dați-mi voie să vă prind de mână, apoi să ne întoarcem cu fața către sală, să ne rugăm și să-L primim pe Isus ca Mântuitor personal. Vreți să faceți aceasta?

În timp ce păcătoșii care vor să-L primească pe Isus vin aici, haideți să cântăm „Așa cum sunt”.

Voi, cei care ați vrea să veniți și păcătoșii care își mărturisesc păcatele, n-ați vrea să îl primiți chiar acum pe Isus? El a zis: *„Pe orîșicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.”* (Matei 10.32-33).

Domnul să te binecuvânteze, soră.

Acum, aș vrea să vă rog ceva. Uitați-vă la prietenii voștri păcătoși care stau aici cu capetele plecate și care-L roagă pe Dumnezeu să-i ierte. Fără îndoială, El îi va ierta. Trebuie s-o facă, pentru că trebuie să-Și respecte Cuvântul, care spune: „*Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.*” (Ioan 6.37), iar asta au făcut ei: au venit la El.

Domnul s-o binecuvânteze pe tânăra doamnă spaniolă care vine acum. Domnul să te binecuvânteze, soră. Probabil că ai făcut o mulțime de lucruri bune în viață, dar acum, venind să îl primești pe Domnul Isus, faci tot ce-ai putea mai bun un om, în toată viața lui.

Vă dați seama ce se întâmplă? Întâi de toate, încerc să găsesc trecere înaintea lui Dumnezeu. Când El vede aceasta, în cer sună clopoțelii bucuriei. Când El vede că păcătoșii vin la picioarele Lui, veți vedea ce serviciu de vindecare minunat ne va da în săptămâna ce vine.

Acum aș vrea să le spun câteva cuvinte celor care sunt membri în biserică. N-am intenția să vă rănesc sentimentele, ci doresc să vă povestesc doar ceva ce s-a întâmplat acum vreo două săptămâni.

Era o doamnă foarte cumsecade care mergea la o biserică metodistă. Eu m-am îndoit întotdeauna de experiența ei duhovnicească, întrucât mergea la biserică numai pentru că mergeau și părinții ei. Tatăl ei era diacon la acea biserică, iar ea a învățat să cânte la pian și era o pianistă foarte pricepută. Un tânăr din biserică, despre care cred că avea Duhul Sfânt, s-a îndrăgostit de ea și s-au căsătorit.

Aceasta s-a întâmplat în Louisville, Kentucky, cu numai câteva săptămâni în urmă. Îl cunosc foarte bine pe păstorul de acolo.

După cum v-am spus, mă cam îndoiam de viața duhovnicească a acelei femei. Cât timp era cu mama ei, umbla pe o cale bună, însă credința pe care o avea era credința intelectuală.

Ascultați-mă cu foarte multă atenție! Este o problemă serioasă, pentru că multe suflete sunt în primejdie.

Eu nu sunt judecătorul ei, dar am observat că purtarea pe care o avea, nu prea semăna cu purtarea unei creștine.

Acum câțiva ani s-a mutat în altă parte, iar biserica din locul acela îndrăgea foarte mult lumea. Femeile de acolo nu se îmbrăcau cum se cuvine, ci purtau fuste scurte și pantaloni scurți. Îmbrăcate așa, ele ieșeau în grădină ca să tundă iarba.

Femeia de care vă spun, a început să se gândească: „Păi, dacă ele pot face aceste lucruri și nimeni nu le zice nimic, de ce nu le-aș putea face și eu? Nu sunt cu nimic mai prejos decât ele!”

O, cu nici un chip să nu îngăduiți vreodată ca acest gând să vi se cuibărească în minte! Acest fel de a gândi arată că ceva este putred pe undeva. Prieteni, Duhul Sfânt nu v-ar învăța niciodată așa ceva!

Dar ea a început să judece. Noi însă, nu suntem chemați să judecăm Cuvântul lui Dumnezeu, ci suntem chemați să-L credem. Totuși, o minte intelectuală va judeca Cuvântul lui Dumnezeu.

Voi spuneți: „Mă tem că acesta este fanatism! Nu știu dacă e bine să mă bag în așa ceva.”

Aveți grijă, căci aceste lucruri au o temelie biblică, așa că ați face bine să cercetați Cuvântul. Cei care au Duhul Sfânt cercetează și recunosc.

Știți ce s-a întâmplat după o vreme? Femeia a început să se ducă pe la câte o partidă de cărți și la jocuri de societate!

Când s-a mutat lângă ei un tânăr chipeș, ea s-a îndrăgostit de el, și-a părăsit soțul și s-a căsătorit cu noul vecin. Motivația ei era: „Și alte femei fac aceasta, deși aparțin de biserică. Eu de ce n-aș putea s-o fac?”

Vedeți, aceasta este judecata asupra Cuvântului.

Ea spunea: „Sunt o membră a bisericii la fel de bună ca oricare alta. Sunt o creștină la fel de bună ca și până acum. Sunt și alte femei care își părăsesc soții și se căsătoresc cu alți bărbați, și uite ce părere bună au oamenii despre ele!”

Pe voi nu trebuie să vă intereseze ce spun oamenii, ci numai ce spune Dumnezeu.

După un timp, noul ei soț s-a dovedit a nu fi ceea ce părea. Desigur, un soț care și-a lăsat soția pentru a se căsători cu alta, o va lăsa și pe aceasta fără nicio problemă. Așadar, el a părăsit-o și ea s-a căsătorit din nou cu un alt bărbat care a părăsit-o, de asemenea. Apoi a trăit în concubinaj cu altul.

Toate acestea nu au rămas fără urmări. Femeia s-a îmbolnăvit de cancer la organele genitale.

La Jeffersonville este o biserică baptistă, dar păstorul de acolo este metodist – un frate de nădejde, care are Duhul Sfânt. El a absolvit Colegiul Asbury din Wilmore, Kentucky. Întrucât această femeie era metodistă, el era preocupat de calea pe care o apucase, așa că s-a dus s-o viziteze. A găsit-o fumând țigară după țigară, iar concubinul ei o aștepta în pat. Medicul îi spusese că va muri.

Fratele Neville își zicea: „Dacă m-aș duce acolo și aș vorbi cu ea, poate că aș convinge-o să se pocăiască, iar când va veni fratele Branham, îl voi duce și pe el la ea, căci știu ce îi va spune. Poate că o vom aduce la credința necesară pentru vindecare.”

El și-a dat silința, căci e un frate tare bun. S-a dus la ea și i-a zis:

„Soră, înțeleg că ești metodistă”.

„Da, sunt”, a răspuns ea.

„Aș dori să te întreb un singur lucru”, a continuat el. „Ești pregătită pentru moarte?”

„Sigur că da”.

„Doamnă, nu vreau să-ți rănesc sentimentele și nici nu vreau să crezi că mă amestec în treburile tale, dar vrei să spui că ești pregătită pentru

moarte, când sticla de băutură te așteaptă sub masă, când fumezi și trăiești cu un bărbat cu care nu ești căsătorită? Ca păstor, am considerat că este de datoria mea să vin și să-ți spun că ceea ce faci tu numai creștinism nu se numește.”

„Eu cred în Domnul Isus Hristos și asta rezolvă totul, a răspuns ea. Merg la biserică regulat, iar tatăl meu este diacon acolo. Ani de zile am cântat la pian în biserică și mă simt la fel de neprihănită ca și până acum!”

Ce înseamnă toate acestea? *„Sufletul care păcătuiește, acela va muri!”* (Ezechiel 18.4).

Sufletul ei murise; acea conștiință interioară care îi spunea că face rău, și care poate, vă spune și vouă același lucru în această seară, fusese înăbușită total de înțelepciunea lumească, pentru că ea s-a limitat doar la ceea ce crede mintea. Astfel, L-a întristat pe Duhul Sfânt, care nu i-a mai vorbit, iar credința ei intelectuală o amăgea, spunându-i că totul este în ordine.

Atunci, fratele Neville a lăsat-o în pace și a plecat. Când mi-a povestit despre ea, i-am spus: „Ai să vezi cum va fi când va ajunge la capătul drumului!”

S-a întâmplat ca ei să fie acolo atunci. Când moartea a început să cuprindă, ea spunea bancuri, cu țigara în mână. Ochii i-au devenit sticloși, și a început să privească în jur.

Ce se întâmplă? Capacitatea ei intelectuală o părăsea. Înțelepciunea lumească mergea în același loc cu creierul, nu cu sufletul.

Prin urmare, aveți grijă voi, cei care spuneți:

„Ei, asta se întâmpla în alte vremuri. Aceste lucruri nu sunt pentru noi!” căci Duhul Sfânt depune mărturie despre fiecare cuvânt din Biblie. Așa este. Cine are Duhul Sfânt crede că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci, și că El este prezent în fiecare adunare, înțelegeți?

Acea femeie îl întristase pe Duhul Sfânt, așa că El a plecat de la ea. Când a ajuns în pragul morții, credința ei intelectuală s-a prăbușit. Privind în sus, ea a strigat: „O, Doamne, sunt pierdută!” A venit păstorul de la biserica ei, însă când l-a văzut, femeia a strigat: „Nu vreau să-l văd pe acest înșelător!”

El a fugit după doctor și i-a zis: „Doctore, și-a pierdut mințile! Dă-i repede un tranchilizant.” Dar ea a strigat: „Nu vreau niciun tranchilizant! Sunt pierdută! Sunt pierdută!”

Ei i-au făcut o injecție, dar ea continua să strige: „Sunt pierdută! Sunt pier...!” A urmat încă o injecție: „Sunt pier... Sunt...” și asta a fost tot. Un tranchilizant a pierdut acea mărturie, dar sufletul ei va trăi de-a lungul veacurilor și va fi obsedat de regrete.

Frate, nu te lăsa dus de argumentele minții. Ce-i spune Duhul Sfânt inimii tale în această clipă? Indiferent de câți ani aparții de biserică, locul tău poate fi aici, lângă acești păcătoși. Dacă este așa, atunci vino acum.

Haideți aici, dați mâna cu mine și spuneți lângă altar: „Frate Branham, vreau să mă apropiu și eu de Domnul!”

Nu lăsați lucrurile să se oprească aici, pentru ca apoi să aflați prea târziu ca v-ați înșelat. Faceți pasul acum!

...Și Tu mă
chemi la Tine.

O, Miel al lui
Dumnezeu, eu vin, eu vin!

Să ne plecăm capetele pentru un moment. Trei doamne și șase domni și-au plecat capetele cu căință lângă altar. Știu că în ziua judecării va trebui să stau înaintea lor și să dau socoteală pentru ceea ce spun acum, dar nu voi avea de ce să mă rușinez, dragii mei prieteni.

Voi n-ați putea veni aici numai cu puterile voastre, pentru că Satana nu v-ar lăsa, ci veniți pentru că Cineva v-a vorbit, iar Acela a fost Isus. El v-a adus aici, și tot El a spus: *„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”* Asta nu depinde de viața pe care ați dus-o până acum, ci de ceea ce veți face în continuare.

În timp ce ne plecăm capetele împreună și ne rugăm smeriți, mărturisiți-vă păcatele, și apoi credeți că Dumnezeu vi le va ierta.

El a zis: *„Veniți... De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”* (Isaia 1.18).

Indiferent ce ați făcut, spuneți-I lui Dumnezeu că vă pare rău, căci El v-a chemat aici. Voi nu ați venit pentru că așa ați vrut, ci pentru că v-a chemat El, Cel care a spus: *„Pe cel ce*

vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Și sigur n-o va face. Trebuie doar să credeți.

Ne vom ruga cu toții.

Tată ceresc, mă uit la acești oameni, la copiii Tăi aleși care Ți-au auzit Glasul în această seară și au pășit înainte, voind să fie creștini. O, ce lucruri mari face rugăciunea! Ea poate să schimbe moartea în Viață.

Doamne, Te rog să-Ți pui Tu mâinile peste fiecare dintre acești oameni. Tată, unge-i Tu cu binecuvântările Tale, și spală orice păcat pe care îl mărturisesc, căci este scris:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1.9).

Chiar acum, ei repetă în inima lor: „O, Doamne, ai milă de mine!” La fel a făcut și vameșul și apoi s-a întors acasă îndreptățit. Te rog să Te înduri de ei, Doamne. Știu că o vei face pentru că ai făgăduit. Lasă binecuvântările Tale să se odihnească peste ei.

Fă-le pe aceste femei niște pilde de creștinism printre vecinele lor, iar pe acești bărbați fă-i lumini unse cu Duhul Tău.

Îngăduie aceste lucruri, Tată.

Aici sunt bărbați tineri. Pune-Ți Tu mâinile peste ei și cheamă-i pentru lucrarea Ta. Ajută-i să trăiască astfel încât să-i scoți din lume și

să-i înfiezi în Familia Ta, Tată. Unge-i ca împărați și ca preoți, care să domnească în Împărăția Ta. Încredințează în brațul lor slujba de a aduce și alte suflete la Hristos. Privește cum au îngenuncheat aici smeriți și îngăduie toate acestea, Tată.

Tu ne-ai dat aceste făgăduințe: *„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”* *„Dacă vă mărturisiți păcatele, Eu sunt credincios și drept ca să vi le iert.”* *„Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică (acum) și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”*

Tată, ei nu au venit aici bazându-se pe niște emoții, ci au știut foarte bine ce fac și m-au privit drept în ochi, ca și când ar fi spus: *„Frate, cu adevărat vreau să mă apropiu de Domnul. Vreau să trăiesc ca un creștin adevărat; vreau să-mi pun viața în slujba lui Hristos.”*

În Numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Te rog să treci fiecare păcat sub sângele Său, în această clipă.

Prieteni, nu contează cât de mult vă rugați, ci dacă vă mărturisiți păcatele, El este credincios și drept ca să vi le ierte. Dacă le-ați mărturisit, încredeți-vă în Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că vi le va ierta.

Dacă credeți că Dumnezeu v-a iertat și că numai prin harul Său ați ajuns aici, în această seară, înseamnă că i-ați închinat Domnului viețile voastre și că de acum înainte veți trăi o viață creștină, o viață cât se poate de curată, până când moartea vă va elibera. Dacă credeți în El și-L primiți ca Mântuitor personal, ați vrea să vă ridicați mâinile? Voi, cei care sunteți la altar. Slavă Domnului! Este foarte bine.

Toți cei care și-au ridicat mâinile L-au primit pe Isus. Acum aș vrea să vă întoarceți cu fața către sală, frați și surori, și să vă ridicați mâinile, ca oamenii să vadă că L-ați primit pe Isus ca Mântuitorul vostru personal.

Ce a spus El? *„Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu și înaintea sfinților îngeri.”* Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că numele lor sunt scrise în Cartea Vieții Mielului și că păcatele lor sunt iertate.

Câți dintre voi știu că aceasta o spune Dumnezeu în Biblie? Ridicați mâna. Amin.

Știu că fiecare dintre voi dorește să aibă puțină părtășie cu ceilalți, dar vreau să mai spun câteva cuvinte, fraților și surorilor de la altar. Știu că v-am ținut mult timp, dar e ultima seară în care pot să o fac. Mai demult, în sud exista încă sclavie. Bogătașii aduceau din Africa oameni de culoare și îi vindeau fermierilor din sud, care îi foloseau ca sclavi.

Fiind departe de casă, într-o asemenea situație, sărmanii oameni erau atât de sperați că nu mai știau ce să facă. Fuseseră luați din mijlocul celor dragi și știau că nu se vor mai putea întoarce niciodată la ei. Aveau o viață foarte grea, căci supraveghetorii lor îi băteau cu biciul ca să-i facă să muncească tot mai mult.

Pe vremea aceea trăia un bogătaș care avea cam o sută de sclavi, printre ei aflându-se și un sclav tânăr care era tot timpul bucuros să facă ce i se spunea și care niciodată nu era văzut cu capul plecat în pământ.

Niște comercianți de sclavi care făceau afaceri cu stăpânul lui, l-au întrebat pe acesta:

„Ce anume îl face pe acest tânăr să fie atât de curajos? L-ai pus supraveghetor peste ceilalți?”

„Nu, domnule. Este un simplu sclav,” a răspuns stăpânul.

„Îl hrănești mai bine decât pe ceilalți sclavi?”

„Nu, domnule. Primește aceeași hrană ca și ceilalți.”

„Atunci de ce este atât de curajos și se poartă cu atâta demnitate?”

„Am să vă spun, pentru că tocmai am aflat și eu care este cauza. El este fiul unui șef de trib. Deși se află departe de casă, el nu a uitat cine este și știe că trebuie să se poarte frumos, ca să ofere un bun exemplu celorlalți.”

Dragi prieteni, și voi veți pleca în această seară de aici ca fii și fiice ai Împăratului. Aici sunteți străini, dar voi să vă purtați ca fii și fiice de Împărat, și atunci ceilalți vor veni și vă vor strânge mâinile.

Rămâneți aici, să cântăm acea cântare veche și frumoasă: „Când lupta e gata, vom purta cununa!” O știți și voi? Câți dintre voi o știu?

M-aș bucura să vă văd pe toți că veniți să dați mâna cu acești oameni, că le întindeți mâna părtășiei.

Haideți să cântăm împreună:

Când lupta e gata, vom purta cununa,

/: Vom purta cununa :/

Când lupta e gata, vom purta cununa...

Întoarceți-vă și dați mâna unul cu celălalt. Strângeți-vă mâinile unii altora, în timp ce cântăm.

Vom purta cununa.....

- Amin -